

ملک العربیہ العالی
کتابخانه مجلس شورای
المرکز قزوین

شرح کلستان

شرح کلستان

شرح کلستان

مکتبہ مولانا محمد رفیع الدین (مکتبہ مولانا محمد رفیع الدین)
طبرستان قزوین

این جلد که کتاب خوب

شرح کلستان تحفه الهادی مشتمل بر

مجموعه کتب نفیسه

بازدید شد
۱۳۸۵

۱۰۶۶۶ خ

۱۰۲۲۵

کتابخانه مجلس شورای ملی

شماره ثبت کتاب

۸۷۱۰۵

کتاب مجموعه ۱ - شرح طبرستان بصری
مؤلف ۲ - مصباح ترک - عربی - فارسی
موضوع ۳ - تحفه الهادی از مجتبی صابری

۱۳۸۸۷

خطی - فهرست شده
۱۳۸۸۷

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله

بسم الله الرحمن الرحيم ثبت خدای عز وجل ای الامتنان واعتدوا لثقتی بر این خدای
که طاعتش موجب قربت و شکر اندر شکرش مزید نعمت یعنی اندر شکر خدای تعالی زیاده
نعمت ثابت است فالیه زیاده التحین للثقتی قال الاستاد وسایل الله انما عرفه في احتمال
العلم ان مثل اندر و در اذن اعتبار بالیه الحاکم لثقتی انما یؤخر عنه الحاکم یؤخر برین
بند و درست و المعنی درین بند است و کذا قوله بدر باد و منافع یا شکر است و المعنی
در و یا و کذا قوله صعب برین درست و المعنی صعب و رنجست بند و قبل الیه عیسیه
و المعنی زیاده النعمه ثابته للعباد بسبب کونهم فی شکره و تعالی و هذا علی تقدیر ان یکون خبر
بفتح الهم مصدر و جمعا یعنی زیاده و قد یروی فی خبر بعض الهم مناسب لقوله موجب ای
هو من بذل النعمه لهم بسبب کونهم فی شکره و تقدیر مزید نعمت است الا انه حذف
لفظه است اقتفاء بما قبله و کذا فی قوله مفرح ذات و واجب و غیر ذلک الی آخر الکتب
و هو من حذف رابطه اقتفاء بما قبله شایع بل مطرد فی هذه اللغة یهنئنی که در و در
متدما شست و چون بری آید مفرح ذات اخر هذه الفقرة علی قبلها بناء علی ان الفاعل هو ذات
ان فروع يجب ان يكون بعد دخول بغير مكس فان الهوا المتأرجح عند التنفسي هو عين
الهوا الداخل بدون لزوم المكس پس در هر نفسی دو نعمت موجود است
و هر نفسی شکر بیاید و الوجوده فیها واجب **بیت** از دست زبان بخند الواد
العاطف لفظا و بمعنی انما دلیل علیه و کذا فی امثاله و زبان بفتح الزاء فی الفصحیح
و اعشور فتمه و يجوز بانها و مقام الیاد کذا فی الصالح الفارسی و قوله که بکسر الحاء
العربی و الیه و لعلامة يستعمل اسمها كما بهرنا و يستعمل اداة انما يستعمل اسمها فیدل
علی ذات ذوی العقول کما ان یقول علی غیر ذوی العقول نحو فی جابور سست
و فی غیر متشبهه و اما اذا استعمل اداة فیهم للارتباط اتی بین الصفه و الموصوف
نحو ذلک علی شقی مقدرکم ثم اتی بین العلة و المفعول نحو من ان کتاب نذارتهم اوبیانی

الغایة

الغایة و المعنی نحو یقولونش تا که برسی او غیر ذلک من الامر بین الذین تعلوا احدا بالآخر
نحو نعمت که جویند و اما که بکسر الحاء الوین و سکون الیهاء الاصلی فهو یعنی الصغیر کذا فی
بحر الطرب برآید که خدای و اصله که از خدایه و شکرش ای من حق شکره و تعالی و
الاصل الذکر بفتح الذی کذا فی مختار العلاء و لا یحق ان فی ذکر دست استاده الی عدم
اختصاص الشکر بالسان قوله بذر آید ای باقی الی اباب فقد کنی به عن الخوض و المعنی
مناید این شخص و سانه یکن ان یخرج من عمدة شکره تعالی و بشکره کما هو
حقه استقام علی سبیل الانوار و استدر علی بقوله شکر حبیب قال قال
الله تعالی املوا آل داود و شکر اوقلیل من عبادس الذکر قبل مکاتیه ما قبل
قال داود ای امرنا هم و قلنا لهم املوا یا آل داود و شکر ان نصب علی انه بقوله
ای املوا الله تعالی و اعبدوه شکر اوقلیل لعل ای شکرین قال بعض الکمل او
علی تقدیر ان شکر و الشکر الا ان املوا فیهم معنی الشکر و امن حبیب ان العمل للنفع شکر
له و الشکر فعل یبین عن تنظیم المنعم بسبب انعامه و قبل صرف العبد جمیع ما انعم الله
تعالی علیه من السمع و البصر و غیر ما الی ما خلق و اعطاه لاجله قبل و بهذا المعنی
و روت هذه الآية انکم یفان الشکر و باعین الاول غیر قلیل و الشکر بالفتح
المعروف علی اداء الشکر **بیت** بذر به که یعنی بذر ایمان بهر است که
تقدیر حبیبش بذر کاه خدای او بر و زنه بفتح النون یعنی و آلا امله و اکرم
قال بعض الکمل قوله من من بنست الا ان فتح الخفاء و یکنی کما فی قوله و کرمه من
فایم که بنست و المعنی و رنه علی شکر و از خدایه و بنش بفتح الیاد المصید رست کس
نوا اندیم بجای او زد خدای نعمت به در پیش همه جاکشید و باران رحمت
بافایش همه را رسیده پرده ناموس بندگان کنایه فاحش و مختار الصالح و طای
ستود جاوز حده فهو فاحش بذر دین و درین معنی الخزان قبل قدر اشهر بنشدید

سنان

که قادر اول بر همه مقتدر
یعنی بلا قصور و بزرگوار است

الفاء وكذا نبر في قوله ووطئ في الرزق بخطاي ففتح الكاف نبر ووالاصل
 تخفيفها ولفظ من قبيل تولم امتد بتشد الجيم واصله التخفيف وله نظاير
 لا تحصى **بيت** اس كرمي كه از خدا نه غيب كثر وترسا وطيفه فورد آري دوتانه
 كجائي مخوفم تو كه بادشمنان نظر آري الكثر بفتح الكاف الفارسي وسكون الباء
 العربي الكافر مطلقا وترسا نه منه وقوله كجائي بياء لفظا من كرون وكذا ياء
 دارسي ما دال شني فآريش بادشمنان كفته تا فريش زمردين بتشد يد الراد
 يفت فريش زمردين كنه عن لفظه واست بكثرة بفتح الكاف الفارسي وواو آخر
 بهادير موده تا بنات جمع نيت بنات بتقديم النون على نية وزمردين فريش وود وود وود
 خلعت فريش قباي سبز ورفي يفت جانه كه ورق سبز است وزيبر كثر و اعلم ان
 بزيبر على سبعة معان بفتح الصدر ومنه قولهم للمحبوبين سجين بزي وجمع الثمرة
 وجمع الاثر من بزي كذا بزيان بزيبك وجمع على الاستعلاء وهو امر ادهنا
 وجمع النقيب وقد يستعمل في بعض التراكيب صفة ومنه قولهم دبر وكثيرا ما يدكر
 في اوائل المعاصرو والافعال تحيين اللفظ فقط كذا في بحر الفواييب والافعال
 شاعرا جمع طفل بقوم مقدر وعل وزن الاحول من قدم من سفره بالكسر
 تدوما ومقدما ايضا بالفتح مؤسسم كل كلامه مكلفه بذكره نهاده وعصاره نايي للعصار
 بالضم مال من العرو نايي بفتح القصب مطلقا وقد يتخذ منه بعض من آلات
 اللهد ويقال له نايي ايضا فالالاستاد ومثله في بالفص ايضا الا انه مطلقا على
 صغيرا على قياس حيايط وحيط سدا وروس ناي باللام ونال ما في وسط القلم
 وجوفه كالخيط الابيض وعل هذا سوالا صوب فان كون نايي بفتح القصب
 وان ساعد بعض الكتب ككن اكثر ما صرح بخلافه بقدر شني ستره فايق من فاق
 على امثاله اذ اعلانيه بالشرف شني ونعم فاما بزي بفتح نايي بفتح

الكاف الفارسي اس صار تخلا مرتقا **بيت** ابر بادنه خورشيد وفلك وركاز
 بضم الباء وفتحها بعض النسخ خورشيد وفلك وسواد خل في المعنى كما لا يخفى وركاز
 اس كل واحد منها يحمل بما امر واه نأ ثونا في كلف وبقلت مخورس سمه الجميع از بزي
 توسر كشته اس المتخير فرمان بدار شرط انصاف نباشد كه تدفريمان بزي
 بفتح نين فانه وان كان من برون بالضم الا انه فتح الباء لئلا يلتبس بقوله برون بفتح
 القطع وما فرغ من التمجيد الذي اشار اليه بقوله مننت خدابر الخ قصد الاشارة الى التعلية
 فقال در جبر است وهو خبر مقدم لمتباد مؤخره هو قوله بزي از بزي كان اس سدا القضية
 ثبت وورود في الخبر اس الحديث از سرور طائيات ومغزو وجودات ورحمت عالميان بفتح
 اللام وكسر الجيم جميع عالم وصفوة على وزن رحمة في المعنى صفة الشئ خالصه اهو
 عبادة يقال صفة عالم بالهات الثالث في اذ انزعوا الهاء فالاول صفة ما بفتح الصاد واللام
 انتهى ادبيات جميع آدم وشمس ووز زمان حير مصطف عليه الصلوة والسلام
 شفيق مطايع اس مقبول الشاعرة نبي كريم اس سم واصل وعضد اللبسم اعني
 شحيح النفس ووزن الاصل قسيم من الفم بالفتح وهو لحن يقال فلان قسيم الوجه
 اس حسن او من القم مصدر رقت الشئ فانتم فعل هذا سوفيل بفتح فاعل انقسام
 للعلوم والحكم بين الامة قال ثم انما انما قاسم والله يعطى وجسيم بفتح نفا وربان قاسم
 والحداد بهر من عظيم القدر والمرتبة وقبل معناه ان اعضائه الجسمية في مواضعها
 اللابقة كاي وجسيم بفتح خندان روس بالفارسي ووسيم اس معلم بجر النبوة
 في ظهره في خنار والحداد يقال فلان وسيم اس حسن الوجه فلا يبعد ان يحمل الوسيم
 على هذا المعنى على تقدير ان يجعل القسيم بفتح القاسم **بيت** چه غم ديوار امت را
 كه دارد چون اس مثل تو پشني بان اس المسند چه باكر بالساد الوحي
 المبالة از موجد بحر ان را قيل سوجه بحر بالالف والنون كاستفاه

الاول و الثاني الخلف الاول
و الثاني الخلف الاول

ابن بيت

بیت مشکوک علیٰ لزوم صدور از ایشان است

طوبى لمن

مجلس

مکتبہ اسلامیہ دارالعلوم

نامہ چونا

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
الذي كنا لنهتدي لہ
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

اتا بلای اعظم یعنی کتخدا ای اعظم مظهر الدین ابو بکر بن سعد بن زکریا فوکر ابو بکر عظم
 بیان عاقل و علم الملک مراد الشیخ السعدی یوسعت من بعض الكل ان ابو بکر کنیت
 ومظهر الدین لقبه وعبد الله علمه وسوابن سعد بن زکریا بن وودا شکر طلق
 الله في ارضه وبه ارض عنه وارضيه قال بعض الكل روس عن النبي صم انه قال السلطان
 ظل الله في الارض يا قوی الیه کل مظلوم وقیل في تفسيره ان ظل الله هو النعمه وقیل لخلق
 وقیل له سببه وقیل لخلق باق علی معناه ووجه التشبیه ان ظل الشیء ما ینا سبه وعلی
 وعنه عنه والسلطان كذلك فانه ینظم بوجوده حکمته ثانی نظم سلسله الحکمائت بوجوده وخلق
 سببه وعلی لان الظل ینظم به ویلتجأ الیه عند انحراف الحکماء عن السلطان ینظم به
 ویلتجأ الیه عند انحراف شواهد ارضه وارضیه خلاصا بصیغه الامر لا استفهام
 واستفهام الاول بکسر الهمزة وفتح الضاد ومن رضى یرضى رضى وسومقابل السخط
 والکس بکس زکریا من ارض یرضى ارضه قبل الرضا من العبد ترک الاعراض ومن
 الله نکا رادة الثواب وبین ارضه وارضیه ضیاع بعید عنایت نظر کرده است
 یعنی ان خداوند بهان نظر کرده است بعید عنایت وحق بعید فرموده واراوت
 سادق فرموده لاجرم بنیختن قال الفراء معناه لایة ولا محالة بنیج الحکم عاقله انما ین
 جمیع مخلوقات از خواص وعوام بحسب او کرا بنید اندک بکرا الحاف الفاء وستی یعنی
 میل کرده اند و بعض نسخه کرده اند که ان س علی دین مدو کهم **منشور** و زکریا
 بفتح الحاف الفاء رست و سکون الهاء یعنی از ان وقت که نزدیک منتهی مسکن بکند فاعنی
 للوزن نظر است انما رستم از ان باب مستند زرتشت که خود یعنی وان کان الامر و فقه
 و الفواق حکما یعنی همه عقیبا بکون الباء یعنی جمیع القیوس بدین یعنی بائین
 لغتبا یعنی و کذا بیان و بان بنده درست یعنی و بین بنده است و قد سبق تحقیقه
 و قال بعض من الشیخ تحقیق هذا الکتاب و در هرنا زاید می مثل برده قوله زمین بر

[illegible]

ربنا یا رب تقدیر خود در حق
از حق ابراهیم در حق
که متصل اولان تقدیر عایب
پادشاه و راجع در حق

لا جرم اعلیٰ مستند درج
راکداپند انفره

آقا رفیع در ده

درین بنده است تقدیر نود و نه

بیتاوردی فرما، غایب
بود و در این حال
بود و در این حال

باب فی الجہاد

الحمد لله الذي هدانا لهذا

و انچه که در کتاب مذکور است

مقامه محاربه و قتل
مقامه محاربه و قتل

وہاں سے روئے بغیض و فاعلم و رحم

کتابخانه اولاد خان
خطی با خط نادر

تأسیس آنها از قوه فاعله من لفظ الحروف الانسانیة من لفظ الانسان في المغرب
الحروف بحال الرجولية که با موافق بعد و محبت صادق **سبب** چو چنگ او رسی که
در سستی یعنی با کسی چو چنگ کن که از وی کمزیرت بعد یعنی لکن بزمه بان کیون
عین الایم حک مصاحبه يقال فلان نا کمزیر منست از لایفنی منارقت بل افطرت
في الحلقطة ومصاحبة في بحر الغرائب کمزیر بفهم الخاف الفارسی قبل الزواج یعنی
چاه یا کمزیر بکبر الخاف الفارسی قبل الزواج الحاملة من کزختن ای او کیون لکن فزارفته
بان کیون هو عن نکره و تنکلف من مصاحبة حکم ضرورت سخن کفیت و تفرقه کثان
بیرون رفتیم در فصل رابع که موصوفت برد آید بود یعنی کان صوره البرودة
و شریه ساکنه غیبه و او ان بورن الزمان بمغنی الخین و الخیع او نه مثل زمان و از منه کذا
في مختار العوام یعنی هنگام دولت و از در سیده **قطعه** پیر این سیر پورستان چون
جامه عید نیکی بختان نکر بکبر الدال اول ارد بهشت ماه جلال یعنی آن زمان ایام
اول ارد بهشت بعد و سواسم لشیر الاوسط من الشهور الثلاثة البرصية و قوله
جلال قبل و سوصف شبتی ذکر للتفخیم و فيه ما لا یخفی قال في بحر الغرائب ارد بهشت
اسم شهر متعین و سواسم الشهور الاوسط من الشهور الثلاثة البرصية علی التاریخ الجلا
و لما في تاريخ الزمن القديم فلما لم یبق فيه الکبیه لم یبقین بل دار مقدا و مؤخر و ان
شئت الکلام المستوعب في باب التاریخ فما ستع ما تلوا علیک و سوان التاریخ المختبر
المقبول المكتوب في التوقيات سوان التاریخ الروتی الذي وضع في زمن اسکندر بن
فیلقوس الروتی و ذکر انهم وضعوا الشهور الاثنا عشر لضبط السنة الشمسية
التي هي ثلاثمائة و ستة و ستون يوما و ربع يوم و يحصل من هذا الکمر يوم و احد
في السنة اربعة و ستمی تکل السنة ستة البرصية و ذکر اليوم الواحد يوم الکبیه
و اسماء هذه الشهور و لغتهم اعني السریان تشوین اول تشرین آخر طانون اول طانون

۱۵۵
تبریز

مجلس ۱۰۰

سنة ١٢٠٠

Handwritten text in Arabic script, likely a signature or date, with red ink markings.

Page 10

五

و بچہ ہا دوست رہیں و دو کا نڈن و پس آنکہ شہاد و آذر و نیسان ایا ر است ہر بیان و نمود و آب و ایلول

از ششاد از نریمان یا رمریزان عوز آب ایلول و کل اربعة منها اعني شترين افر
و نریمان و مرزبان و ایلول بعد از ثلثین یوما و کل سبعة افرس منها اعني غیر ششاد و ثلثه
ابداً احدی و ثلثین یوما و اما ششاد فهو بعد ثلثه سنین علی التوالی ۱۱ ثمانیه
و عشرين یوما ثم فی السنة الرابعة اعني سنة الکبیه بعد ثلثه و عشرين فیکون تلک
السنة الرابعة ثمانیه و ستة و ستون یوما و اما تاریخ الفرس الذی لقبه نایف قدیم
و نایف قدیمی فهد انهم لما وضعوا السهور الاثني عشر اعني قدور دین ارد بهشت
خروادیر مراد و شهر یور مهر ابا ن اذر دی بهمن اسفندار سدا عبروا
کل واحد منها ثلثین یوما و اعتبروا فی اربان خمسة ايام محاسن بهنار تون فیکون
الشمسية عندهم ثمانیه و خمسة و ستین یوما فقط و لم یعتبروا بهن اربعه ايام الی مائة و
عشرين سنة فلما تم ذلک زادوا فی افره شهر احر مستی بیهن و جعلوا ذلک الشهر
خلد عیداً فکان تلک السنة الی هی السنة الالفیه من مائة و عشرين ثلثه عشر شهر او انا
لم یعتبروا الکبیه کما فی التاریخ الرومی تبیدل اعیادهم و عاداتهم فان کل یوم ی
عندهم اسم محض و فیها ايام مخصوصه یجعلونها اعیاد اوسى الایام الی انتقال
باسموا السهور و قد اشرنا الیه بالارقام فکل ان سدا تاریخ قدیم قد بق من زمان
مجهول الا ان کلما و کل دهر اعتبروه علی طور واحد فی ان فی تقویمات زماننا قد
اعتبروا مبداء من اول فیس فیہ ملک بند و مرد علی سر بر سلطنته و سوا الثانیه
والثالثون من شهر ربیع الاول و اما بیان التاریخ الجالی فی هوان الکما و
المجید قد اجتمعوا فی زمن سلطان جلالتهم شاه سلجوق و اعتبروا تلک السهور
الاکبره فی تاریخ الفرس مع الکبیه و عینوا اول قدور دین من یوم الفروز فقیل السهور
الثلثه اعني قدور دین و ارد بهشت و خروادیر فصل الربیع و ثلثه افرس و مراد
و شهر یور المصیف و ثلثه افرس مهر و ابا ن و اذر الحریف و ثلثه افرس اعني دی

فکره دار که از من یا دلط است

جمع رقبه الامم جمع امه مولى ملوک العرب و البربر و البو و ارب و ارب
 سلبین و صفیر الدین ابو بکر بن سعد بن زکریا ادا کم الله اقبالیهما الاقبالی تو به لغیر
 و السعاده و جعل الی کل خبر ما کتبنا امی مرجهما قول و بکر ستمه عطف عام قول سعد بن
 ابی دوی بکر الخاف الفارس و الراده المستوره عند اسل فرسان بفتح الخاف
 العرب و الراده معناه ظهر کردن بکوشه بستم لطف مراد و مراد فیه **فقط**
 که التفات خداوندیش الشیخ را جمع الی سعد بن ابی بکر بیا را بدمعنا ریع من الاراضین
 بالکده بفتح النون یعنی امی بزمین حد الکتاب الخافانه بکون اراء بفتح و ارب النقش و بزمین
 و نقش و ترکبست از ترک بفتح الهمزة و سکون الراء المرحله و فتح الراء الفارسی
 اسم نقاش کامل کان من وزراء بعض ملوک البربر و قبل سوا استاد السیاح المعروف
 بانه فی ديار الفین و قبل سوا اسم ملوک و زمانه و زمره و کذا لایلی بعض التوارخ و قال
 فی جرائد ابی اوزنک لغیر بیت بفتح الهمزة و هو اسم کتاب الفرائد و جمع فیها استخبره
 من المنقولی العربیه و المنصورات العجیبه امیر هست که دوی ملال نکند بفتح
 الخاف و در زبانه ازین سخن که کلستان نه جای و لشکریست علم الحوض که دیباچه
 سحابوش و فتنه و الحجاجه الیه بامتنا فی ان فکنا ما ذکره او ایل الکتاب و خبرها
 و خبرها فکنا ذکر سستی بالربیع بفتح الحوض و دیباچه الحیا که مر سوت به نام سعد بن ابی
 ابی بکر بن سعد بن زکریا بفتح الحوض و قبل ابی بکر و بعده قابو بکر بن سعد و
 هو سلطان زمان المصنف قد جعل الله موسوما باسم ابیه یعنی سعد و شب المصنف
 الی الله و بعد از بقال که شیخ سعدی و اما ابو بکر بن ابی نصر و زمره ذکر السلطان الشیخ
 ذکره و لا یحسد السلطان حبیب قال ذکر حبیب سعدی الخ ذکر حامد الله مع حامده ثانیاً
 حبیب قال و تمام انکه شود الخ ثم انتقل الی حامد الوزیری فقال و دیگر خرو من فکر من الخ
 ذکر امیر سعید بن ابی بکر بن ابی نصر و دیگر خرو من فکر من الخ جمان ستر بنیاد

و دیده یا بس تو میزدی از پشت پای خجالت بدینا رد و در زمره ای که و صاحب جماله که
 متجلی بالیم شود مگر انکه متجلی بالیاء الممهله و بک اللام فیها که و بقی ترمین شود
 بدینور قبولی امیر بکر عالم عادل مؤید مقرر مشهور مظهر سیر سلطنت و منسب قریب ملک
 که عطف الفقه اعلا ذی فیحاء التوبیه الفضلاء و بک لا نقباء جمع تقی که فی و اصنیاء
 افتخار الی فارس بزمین الملک ای بکر الملکه او قسم اهل الملکه ملک الخواص
 خیر الدوله و الدین خبات السلام و المسلمین عمده الملوک و السلاطین ای
 زبیرهم و معتقد هم الظاهرین انظر لرج قد کان مؤیدین الیه بکر بن سعد و کان رجلاً
 صالحاً خیراً ذکرة الفاضل فی نظام التواریخ احوال الامم و احوال الی عظم قدره و
 شرح صدره و ضاعف جرحه که مدح و تحامیل انما فست و مجموع حکام اخلاق
بیت هر که در سایه عتاب اوست که نشسته طاعت و دشمن دوست بهر یکی
 از سایه زنده کان و حواسنی خدمت می یابد است که اگر در ادای آن نهادن و تکامل روا
 در امر است بفتح البیته در معرض بفتح المیم و کماله خطاب باشد و در محل عتاب ملوک
 بر این طایفه در ویشان که شکر نعمت بزرگان برایشان واجب است و ذکر جمیل بکر
 الخال و دقای خیر و ادای چنین خدمتی در عیبت او بیز است که در حضور این تبعیت و ریا
 نداشت و انچه ادای خدمت در قیاس نکلف و رو با جایت بیست و چون باد **فقط** بیست
 و تار خلعت است شداد خفی ناچو تو ای مثل تو فرزند ادا دادر یا مرا حکمت محض است
 اگر عطف جمان افزین خاص کند خنده محضت عامه اما دولت جاوید یافت هر که نکند نام زیت
 و ذکر عقیبت و ذکر غیر زنده کند نام و وصف قتل کند و زنده کند اهل فضل بنی بر ابرت
 که حاجت شاهنشی با لغار سینه زن بر ایه گزینست روزی دلا را مرا قدر تقدیر خدمت
 و موجب اعتبار عزت تقیر و تقاعدی که در مو اخلت خدمت بارگاه خداوندی
 می رود بنابر است که طایفه حکماء منذ در فضا یل بزمین سخن می گفتند آخر جز این

خدمت

عجب نداشتند که در سخن گفتن بعلی است یعنی در بحث بسیار می کنند **تمتع**
 را بسی منتظر یعنی انتظار بکشد تا وی تفرغ سخن کند بزرگوار است
 و گفت اندیش کرد که چو یک به ارباب میماند بر دهن که چهره **شعشعی** سخن دانست
 بر و در هر کس بیندیشد که بگوید سخن **شعشعی** در نهاد مال بگفتار دهم ای لانتکلم
 بگو گوی امر من گفتن کرد بزرگوار چه نمی بیند بش و آنکه بر او رفتن از پیش
 بس که پیشه قبل از آن سبک است که گویند بس یعنی آویز است از دهن و لب
 از تو به که بگوید صواب و کف در نظر اعیان خداوندی که جمیع اهل دولت و مکر و عمارت
 اگر در سیاحت من السوق سخن دلی که شوقی یعنی کشتی که از الفحاح الفارسی
 کرده بشم و بضاعت مرچاه البغضه المتع المذفرع بر فقه کل تاجر زبده عمارت و احتیاجها
 و فغنا الفحاح بقال بضاعت مرچاه ای غلبه حضرت عزیز آورد که کشته بختی و حکوم
 الهام خرد که سودا و شهوره میزد در بازار جوهر باری جوی بیابان الوحدۃ ای الشهيرة
 الواحدة بنار و چراغ پیش آفتاب ای حضور الشمس پر توبی یعنی شفا می
 ندارد و هزاره بفتح المیم التي تؤخذ علیها فغنا الفحاح می منقوله من الاستنارة
 بفتح المیم و المیم المناور بالواو لانه من التور بلند در دامن کوه الوند بفتح المیم و الواو
 اسم جبل است قایم مضارع مجهول من غودن ای پدید آمدن **تطبیق** هر که
 کردن بر عوی امر از مضارع افراختن خوبان را بکر دنا امر از بفتح برگردن کاف قوله
 بهشت باب قد وقع فبعض النسخ بدل هذا المصراع مکنه از طرف برو تا زد
 مضارع تا خلف سعدی افتاده است از **فارغ** کس نیاید بیک افتاد که اول اندیش
 بی باید و آنگاه یعنی بعد از آن وقت گفتاری باید از لزم جهت که پای است آمده است
 بوصول المیزه و پس دیوار یعنی اول اسکس بنا آمده است بعد از آن بروی
 نیاخذ و منها احوال اخر لا یخ ابراد ماعن لطیفه منها ما قال بعضهم قوله **پس**

دیوار بالباء الفارسی و سکون الیمین مبتدا مؤخر و پای است آمده است بالباء الفارسی من بقی
 و سکون الیمین پای خبر و ویرش نه کل من لا یحس منقذ و اصله ان اسأله حقا و هدایت
 کا نوا یا عرو من لا یحس المنقذ من کل من یحس منهم بان یضفوا فیما و راو الحایط او
 الترق و لا یبرزونهم عن الناس یعنی بینی الذکر او لا تم التکلم لان من لا یحس
 التکلم و یتکلم بینه فکر و رفته قد جاء عندهم مریوط القدم بالقبیل قال و منه انقلط
 الممشهور فی الزکات و ویر و منها ما قال بعض اخر پای پیر بالباء بن الفارسی
 و کرباء پای یعنی پست پای آمده است پس دیوار یعنی شقی پس دیوار
 قد جاء عندهم من و لا تحت القدم و مطروحا فی التریب و منها ما قال بعض اخر پای پست
 بالباء بن الفارسی و سکون پای پای الحشبه الذی بقیه البناء تحت قدمه عند از دیک
 ار نفاع البناء من قاعه الرجل و يقال له بالزکاة حیو و انت خیر بان کلمها او ظم
 باطله و تحلیات فاسدة و سیر و علیک فی اول باب السادس ما بر شرت
 علامه مراده ما قلنا که اولاً ان شاء الله علی بنوری دایم النقی ضرب من الخلی یخزم التور
 کذا فغنا الفحاح و لانه در بیان شاهدی بالباء المصدرب یعنی حیو و فوسم و لانه
 در گفتار اسم جایزه یوسف یعنی هم همان را گفتند حکمت از که او خفی گفت از نا بینا
 یا نا جای بی بینند یعنی تراکت نمی کنند بعضا پای نمی نهند **قدیم** بفتح المیم
 الال الخرج قبل الو لوج مثل الرجول لفظا و معنی و ما احسن فاقبل فی هذا
 الباب قول الشاعر قد زلزلک قبل الخط و موضعها من علانها من **مکس** و لانی
 الفلق بالخریسا المزلزله و الخدیة بالکسر الفدور و زلی بفتح اللام و الفک الشجاع
 یعنی **مکس** مراد است بکون الباء یعنی رجولیک قال الکسناد و قد بفتح الباء
 لکنه غلط اصله مردی است بیار ما امر من از بودن و آنکه در کن یعنی **مکس**
 کمره شام بوزن و سبک است چه زدن یعنی چه نجه زدنیش باز و پس **مکس**

مکس بنرم

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

دوی برقیق المواد المفعولة التركيب من الخس والفسف و غیر ذلك من المصنعات المذیة
بقال له العزلة القشر و بالتركاز نوح مشبه بجلد بالصفحة البوت و مشدة الاحكام
و فی بعض النسخ و علیة نسیة الاستاد زوین جنک بالجمع البوتی و فی بین بالراء
المیة و الباء القارسی فی اصل اللفظة هادف کبر و فی المشهور رسم شخص
موقوف بالقرب و الحرب ین کمره فحمة حمزة رح باین یکا و سر و المقام جهتم کلا المعینین
هذا و قیل یوروی و روت بالراء الملهة و الباء العذبی فی زعریت و لا یجفی بعدة کویة
بضم الخاء القارسی شبر است و کون فقه عوشی لیک موش است در مصاف
بضم الیم یعنی جنک و حرب بکک اما باعتبار و صفت بفتح الهمزة و فی المختار الدعاء
فی الطائفة اخلافا بزرگان که چشم از حدایب جمع عیب کما یب ذبردستان بوشند و در
افتای جرایم کمر لکن جمع کمر یعنی الصغیر الخیر نکوشند کمره بفتح بر سید اعتبار از
تولعه و آثار جمع اثر یعنی بفتح الخیر و حکایات و استعار جمع شرف و سیر جمع سیر
و فی الذبقة کذا فی مختار الدعاء بکوک درین کتاب درج بالفصحی و الکون اللفظی کذا فی مختار
الدعاء کریم و بومی یعنی بعضی از عمر که غایب ازین الم العزیز القوی بر و خرج موجب
تخصیف کتاب کلستان این بود و بالله التوفیق عالمه سالها این نظم ترتیب زما
زده خاک بین ذره خاک بکر الهمة الا انها حدثت لوزن یعنی در زمانه که زمانه در ذره
خاک افتاد و بکشد جایز فرض تشکیل کذا بارها اندک لیبی بعد ناکه سنی را می
بینیم بقای قول بکر صاحب دی روزی بر حمت کذا در کار در و بستان و طایب تعلیل فی
المعنی لکون بقای نقش برضه امعان نظر ای ترتیبه بقال المعنی الفرس ای نباید فرود
در ترتیب کتاب و تمیز بواب الترتیب لظهور و ارجا زحمتی لمصاحف در لکن
در تامل دیر خیر الامعان تا مرین یعنی این و کثر اما بس تمیل مرعاه الامعان الصلوات
الذابرة کذا و قال فی بحر الزايب ان مرینی یلا معنیان احدهما یعنی التعداد و الاکثر یعنی

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

اللام الجارة فتعبد و فعل الممدد بهنا هو الاول روضة روضة روضة روضة روضة
ذلت الشجرة و قبل کل بستان علیه حابط کذا فی مختار الدعاء عبا به را کما فی بعض
الذین المیة و الباء الموحدة من تحت ای ملقة کذا فی مختار الدعاء ح و فی بعض النسخ
مع علیا تا بیت ط و فی بعضها غنیا تا بیت انی و کل ما نلظ کما لا یجفی چون برشت
بکر الباء و الهاء یعنی شل الجنة برشت بفتحها یعنی برشت باب اتفاق افتاد
یعنی امعان نظر محصلت و رکن و دیگر که تا اتفاق افتاد این روضه چون برشت
برشت باب این سبب ختم آمد تا بلالت یعنی حدیث انجاس یعنی برشت
باب اترج ر سرت پادشاه باب ورم در اخلاقی در ویشاک **باب سوم** در فضیلت
شاعت باب چهارم در قواعد فافوشی **باب پنجم** در مشق جواهر **باب**
ششم در صفات بیری **باب هفتم** در ثناء بفر تربیت **باب هشتم** در ادب محبت
تاریخ در ان مدت که در اوست خوش بود ز جوت یعنی الهمة النبوة تشهد و
پنجاد شمس بود مراد ما بصوت بود کفینم حوائت باخذ کریم رفینم **باب اول**
در سبوت پادشاهان و بی مبارزة عن الطریفة جدید کانت او ذممة **فکایت**
پادشاهی را شنیدیم بکشتن کسیری اشارت کذا بیچاره در لکن حالت
بزرگ که داشت یعنی باسان کان فی فیه ملک را دشنام داد و کمرش و سقط بفتح
الهمد با و الفی و فی الاموال المذیة الخاف که گفته اند هر که دست از جان
بشو بر من شستن هر چه مفعول گوید و قوله در دل و ارد بگوید شعر اذا
بیش الا ان طال لسانه فی القاعول **البکس** نومیذ شده و مومر باب
عالم و فیه لفة اخرى اعنی بیست و شش بالکسر فیها و هو شاذ و طول لسان
عبارة عن کثرة السب و الشتم کثیر مقلوب و هو مضاد المقلوب اما فیه
الموصوف المصنعة و السور کالهاور الهمة یقول ای عملی حمله علی الکتاب یقال

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

حال علیه یصول صولا و مولا ای سلطان علیه و وثب و يقال ربنا قول اشد من قول
پیت وقت ضرورت جو غا ند کوبند بالکاف الفارسی بکرم مصدر من کرم یعنی بهمان قدر
 بی حیفه ابرمنه و وصفه فخر کبیا علامه ذکر فخر الغرایب دست بکر دست بر شمشیر نیزه فخر علی
 کبر و خیر المفضل و مفعوله دست بر دست یعنی بکر دست بر شمشیر نیزه را طاعت پرستید
 چه می گویند از برای نیکت ختم گفت از خداوندی گوید که و انکما طهین الفیظ
 و العاقلین عن الفاسد ای الممسکین علی الغضب و الذین یعفون عن افسادهم الفدرک
 علی امضایه و انقاد من کفرت القریه اذا علامتها و شدت فاعا کذا قال بعض
 السمرک و فخر العیاج کظم غیظ ای اجتمع غیبه و هذا تلمیح ای قوله تعالی و صابر
 عواذ الا مغفله من ریکم و جنته من ضلالتهم و الارض اعدت للکافرین للفتنهم فیها
 ینفقون فی السراء و الفراء و الکافین فی القبط و العافین عن الناس و الله یحب
 المتوکلین قول اعدت ای نیت لهم فی السراء و الفراء ای فی حالتی الرخا و الشد
 و فعله و انکما طهین عطف علی المتوکلین ردی عن التی عدم ان قال من کظم غیظا و یوئله عا و تاد
 علامه شای قلبه اعنا و ایمانا و قال انه یولد فی حقی تلیل الامه حکمهم الله تعالی و قد کانا
 کثیرا فی الاثم انما مضت ملک را بر و رحم اعد و از سر خون او یعنی از جرم
 خون او در گذشت و استعمال سر بهذا الحرف شایع ذایع لا یخفی من تتبع موارد
 استعمال قال الاستاذ بان سر و گذاردن در گذشت کلاهما من قبیل المصنوعه الزوایر
 و لا یبلغ ان یقال القدر بر از خون سر او و بر دیگر که قصد او بود گفت ائبا
 جیس ما را شنایید در حضرت پادشاهان جن برکتی میفرستد که آن مرد ملک را
 دشنام داد این شتم و نیت و ناسر گفت ملک از بر سر من روی در کم میاید یعنی انتقد
 و گفت مرا آن دروغ بکنند بر من اعد این راست که نو گفتم آن را روی در مضایقی
 بود و این بنای بر شمشیر یعنی بنای ابره راست بر خجاست بود و حکما گفته

اندر و غ مصاصت آینه و وصف ترکیبی من اینها بر از راست گفته اند و وصف
 ترکیبی اینها من اینها و منه ما قال اللطیف درویش که حال دولت خوش گذشت
 از رختی گشت شوش کند فروم که شادان مفعول کند مندا اقدم نام صر که او گوید
 حریف باشد یعنی جور و ظلم باشد که جز بگو گویند حکمت بر طاق فخر الغرایب هو الذی یقال
 له بالمرکه معتدله هذا و فی العیاج الفارسی الکفلونه و ابوان بکر الهمزة موضعی
 عین لجاوس السلاطین و الوفه العائنه کذا فی العیاج الفارسی و فخر الغرایب هو الذی
 انشئت البیوت و یقال له سبایان و فخر العیاج الالبوان بکر الباء الضمه النبیته و منه
 ابولکر و وجهه او این مثلا دیولت و دو این لان اصله او و ان فایدت من احمد
 الالبوان یا مریض و لا اسم ملک من الملوک نوشت فروم جهان ای برادر خاند
 بفتح النون مضارع من فی من فاندن بکسر دل اندر جهان آفرین و وصف ترکیبی یعنی خالق
 عالم بکسر بکسر بکسر دنیا و هیئت عطف فاعله بکسر یعنی لا تنکبی و لا تنهیه
 هر که که بسیار که چون نو برونه و کشت جو اینک ای فخر رفته کند جان پاک چه
 بر خست نودن چه بر روی خاک حکایت یکی از ملوک خراسان محمود بکسر یعنی محمود
 بر سر ملکین و حذف لام که اندام کانه و سببی اینها منقابه و الکاف الاول
 حرف واکه فارسی و ان و بینها مفتوحه فی المشهور و قد روی بهما را اجواب
 در بعد از وفات او بعد سال که یعنی بهمنان دیر که جمله وجود او بر عین بود و خاک
 شده مگر چشمهای او که بهمنان در جنت حیات میگردید و قبری گرد سار حکما یعنی جمع
 حکما و ثناء و بی ان حاجت فاندن در و بی خدمت بجای آورده و گفت در تمبر
 اش بنور نکر است که ملکش بنعم المیم اسم و اما الملک بکسر و کذا الملک بالفتح
 و منه قد بملکتا فهو مصدر یعنی خداوند شدن علامه المشهور باد که است
قطع بر ناکند بکون المیم این رب شخیص شهر و پس بالباء العرفی

فروم

یعنی بنی قریظ کما سی یعنی در قوله که علوا چون کبار خورانه بس و بجای با قریظا منه و بهرنا کنک
 و قدر غرض تحقیق کذا نه بحر الفریب بدین معنی یعنی در زیر زمین و قریظ کوه انور کوه
 سیتس بر روی زمین بر و لعل انور کوه بر کوه رفته لعل انور کوه مدخوله کما شد تا
 البه در صدر الکتاب و الحقی بر روی زمین و قال بعض الکمال بر مهنا می و قیل بمعنی قطع
 کما فی قوله بر نیایش یعنی تا نیکو و انون الثانی و آن جسم لانه بمعنی
 لاس بمعنی کشت و هو المیهة التي يقال لها بالترکیة لیس غریبا منه کذا نه بحر الفریب
 را که سپهر و نوزیر خاک خاکش جنان غور و ماض من خوردن قاطع غیر خاک و سقوطه الشبه
 الرجوع الی قوله جسم لانه کن و استخوان غانه زنده است و هو المیهة نام فرج یعنی
 نام مبارک قال بحر الفریب فرج یعنی عامه یعنی بحر المبارک و بجای القوی و قد یقال الماد
 به ملک بقال له رخ شاه و لا یعنی بنده نوسه و آن جسم الفریب فی انور و
 کوهی بمعنی بسیار کشت که نوسه و آن غانه بعض النسخ المعنی نوسه و
 و فی بعض اخری نوشیه و آن خیری کن ای فلا و غنیمت شمار عمر زنده پست
 بالباء الفریب بمعنی خیر کن قیل از آن که بالکث بر آید ملا غانه حکایت ملک
 زاده را شنیدم که کوتاه بود و حقیر و دیگر برادران بلند و خوب روی باری ای تره
 بزرگتر بکر است بقیف الباء و استحقاق در وی نظر کرد بهر بزرگ است و باری
 ای فیم و تفنن و گفت ای بزرگ تو تا چه خردمند یعنی قهر عاقل به که نادان بلند بهر چه بقامت
 بهر نیت بهتر که الشاة تغلیفه و الفیل جیفه المنظیف الظاهر و الجیفة البیض و فی الاصل
 چینه الجیفة تقر اقل جبال الارض ای اصغر جبال فی الارض طور و هو بالشریانیة
 الجبال و الماد به طور یعنی و هو جبال برین سمع موسی کلام الله تعالی فیه
 و انه ای و الحال ان الطور لا یعظم عند الله قدره ایتمد و شنب لا ای شمر تا ورته حیث
 اقسام به و کنه به الحکم و سمع فی کلامه الکلیم تقر آن شنیدی که لا غرنا کنک

ملک بچشم

روزی با یار یعنی احمد که اسب تازی یعنی عرل اکثر ضعیف بود یعنی ای مع کونه
 ضعیفا از علو بله حدیثه پسر مجتهد و ارکان دولت پندید و برادران بیهوشید
تقر تا بعد بکون الدال سخن گفته باشد یعنی بهر کشته بهر کشته یعنی مستور
 باشد یعنی با بهار الدوله المکسور بکره مجتهد یعنی درخت تان و قد یقال
 بمعنی نیت المیوانات و یقال ایضا فی مادی الکلام خاصه و قد ید و یب
 بالباء الفریب و الباء الممهله بمعنی الالباق و قد ما بعده مهر نه لیس و
 قهر نه سباط محیط من اقام حیوان تقر بقال له بالترکیة قیل ان کانه بمعنی
 الکاف الفریب بمعنی لا نظار که خاست نشاید که بلیک حفته باشد و آن پست
 شنیدم که در آن مدت ملک را و شتران صعب روی غور و ماض من خوردن یعنی غایب و اما
 با الکشت ملک او ایجاز کنه اقبال و یقال ان یقال ان غور ماض من خوردن و صعب
 روی بمعنی شدید الخسوفه و صفت ترکیبی عموما صفت فرشتگان و این دشمنی که
 صعب روی بمعنی شدید الخسوفه است غور بمعنی برآید و فی هذا المعنی استعمل لفظ غور
 فی قول حواجه حافظ که عشق اسان غور اول و از افتاده مشکما چون و آن روی
 تمام او را غور اول کسی که اسب زنده بر اسب دیگر را غور بود و گفت تقر آن نه شنیدم
 که روز جنگ بی پشت منان منم کاهر میان اصل که اندر خاک و خون بی سر یعنی
 از کسی کاتک جنگ از خون جگر بازی میکند و از میراث طرف کوفه بازی میکند
 و آنک با بر بون لشکر بازی میکند بهر بناء علی فیل من ان شیعها از اسب اقل
 موضع من الحرب بکون سببا لانهم ذلک العسکر ابن کلمات را بکشت و بر سباده شمشیر
 شمشیر زده و تو چند از مردان کار بیواخت چون پیش پسر آمد زمین حضرت پیوسته
 و گفت تقر که شخص است جگر غور و یعنی ای پسر من که الم حذف الماد فی بقرینه نظام
 و هذا الحق کثره کلامهم جروا اشار به الماد تقر فی اقل الحاکمه من الله و الله نظر الیه

بدركا ملك حاضر اور درنده را اشارت بكن من مرقوم اتفاق دران ميان جوار بود كه
 يتوق بالنعو والسكون يعني الثمرة غنقوا ان شبابك غنقوا الشيا بقل نورسيك بود
 وكتبه بستان عذرا رشت نورسيك من دميدن يعني التبت لكي از و زراي خنت ملك
 را بوب داد و روي شفاعت بر زمين نهاد و گفت اين پسر همچنان اي شاي
 هؤلاء اللصوص ارباع زلوكا بتر خورده است بتر هتا يعني الثمرة و از ريقان جواني
 اين اول الشاب غنق نيافته توقع بكارم اخلافي خدا و تربي آنت كه جنبه بر
 خون اين بوبه منت ناي ملك روي از بوبه در هم كشيد و خواهي راي جرمان
 بيشتر او نهاد و گفت ميت بر تو يعني شعله نفع قوله بر تو بنگاه كبر داي لا بستر
 هم كه بنپادش برست تربيت تا اهل را جود كند گاه بك الكاف الم
 يعني الجوز در كنند است كند بغير المكاف الفارسي القبة لاجل النسخ بر كنند
 است شاي و بكار يعني قبيلة ابناء منقطع كودن اوليست و بكار ايشان با
 و در دن بتر كه اكثر شفا من يعني منطفي كودن كذا سمعت و اكثر يعني الجملة كذا استقام
 و انفي كشن و بوي كشن نگاه دست من كار خورده منان نيت **قوله** ابو الكراب
 بزرگ بار و من باريده يعني باران من اما بلك شراك او الجمار ولا بعد ان
 يقال تقدير الكلام از ابو الكراب بزرگ باريده هرگز از شاي بعبه بتر ثمره خوري
 ببار الخطاب با هم و ما به يعني و في الاصل رو كاز مبراة يعني ابا بلكا شاي في تربيت
 كذا في بوي و قصب بخر منته الحير شكور و وزير ابا بلكا شاي بتر بده طوعا اي شفا
 و ربه سمعا و طاعة بپند بر و بر حسب راي ملك افرو خواهر و گفت اي خد او
 دام ملك مرمود عاب حقيقت است اگر سلك محبت ان بران تربيت باهي بكن از ايشان
 شدي اما بنده اميد و ارست كه بصحبت صالحات تربيت بزر بود و خوي خرد خردان
 كبر كه موز طغلي است و سيرت بتي و عذاب آن كرده در نما و بكار انون اصل ابدان و بنيه

مافا

و قد منح بدقهم نهاده باله الالهيه لكنه غلط والعجيب انها معجزة والاصل فيه ما روي عن ابي نصر الفارسي
 اعرف الفرق بين دال و ذال فهو ك في الفارسية منظم كمال ما به سكون بلف و اي هو
 دال و ما سوى ذال ييم و كتمكن مشق است و در حديث است كه ما بن مولود الا وقد
 بولوا و طرقة الاسلام ايضا الجبل السنية و الطبع الميراثي لقبول الهدى المهدى
 خلوتك عليها كاسم على روقها و كما بقا رها ايا غير لان هذا الميراثي موجود حسنة في القول
 و بتر و في النفوس و لكن ابو الايهود ايه و بتر ايه **قوله** با بركان بار
 كشت عتر لوط و ارا ديه روجه لوط النبي لهم و قبلي به ارا ديه ايه و بتر ما ف
 بعض النسخ بدل قوله با بركان الى برك نوح با بركان بنيت ايه و كنه بط و الماد ما قلنا
 ليس الا يدل عليه قوله ما سربا بلك بقطع من الليل و لا يلققت منكم احد الا امرتك
 انه يصيبها ما اصابعهم يقول الله في امرا لوط النبي عليه السلام سربا بلك في اخر
 السحر و لا يخلف منكم احد الا امرتك انه يصيبها من العذاب ما اصابعهم لوط و الاكثر
 ينصب امرتك على من سربا بلك الا امرتك كذا في كتاب الشفاء للامام محمد بن ابي
 و يدل على بطلانه ايضا نظمة محمد لانها لا تطلق على الذين بل على الذوي عات و ولد نوح عم
 غير ولد لوط و كذا زمانه غير زمانه فطغيانه لا يدل على طغيانه هذا و اصل هذه القصة
 على ما يورد ذلك الامام في ذلك الكتاب نقله عن النفا سبر الفناث با سابعها هو انه كانت
 سريم بلدة فيها من الخير و السعة و كثرة الثمار ما لم يكن في سائر البلدان و كان مجتمعي
 فيها الغرابة من الاقارب و الفضل الصيف و اوان الثمار فجاء ابله لعنه الله عليه
 متحلا لهم في صورة غلام ارد و جعل يدخل كرمهم و حرا بفرهم و اودهم الى ثقب
 حتى اظهر فيهم الناحية ثم جاء اطفالهم و قال ان الرجال قد استغفوا عنكم فاعادوا
 ان يستغفروا عن الرجال حتى استغفروا الرجال بالرجال و انما باله ناولي الله تعالى
 اي لوط النبي عدم ليرعوهم الى الايمان و يشفوا عن النوا حشر فلم ينجفوا فبعث الله تعالى

مطالعة
 لا تفسد قدم لوط و دم
 و بتر بتر

ون

مدينة

موافقت بشد تا بوقت فرصت و زبرد را با و پیش بکشت و نعمت از قبل بر
 داشت و در مقام زردان بجای ببردش بکشت و حاجی شد ملک ازین خبر دست
 بردارنا گرفت و گفت **تعلیم** بیشتر نیک را این چون کند این کیف **ببینی** **کسر**
 ناکر بر بیت شود ای حکیم بگو ای حکیم کس پاران که در لغات طبع خلاف
 نیست در باغ لاله زویر انظاره مر و بیدین بخت رو باندین با کلا شتر اک او اوجاز
 و از شوده بوم ای و مراد من ذات خراف الفیاج الفارسی و کز ان المیار المیار
 موافقین بقال که بالز که خیر جیب و فی بعض النسخ نوم بدل بوم و هو غلط لا یعنی **ویر** **زیر**
 شوره سبلی بر نیار ز در زو غم غلی غلیغ که ان بکوی با بران کردن چنانست که بد
 کردن بجای نیک مردان بین برای نیل مردان **حکایت** سر تک زده ادرا بر در ساری
 انقباش بختن اسم ملک من ملک الیم و بوم که عقل کجاست بین زبر که و فهم و فرستی
 ز اید الوهرف داشت هم از هر خودی آثار بزرگ در تاجیه او التاجیه موی پیش از گذر از اسای
 پیدا **بیت** بالای بین در بالای سرش زو شسته بختی غافل فی ثافت حکایت حاضر تانان
 بین الا **شغال** **ستار** بلند قافی الیله منبول فخر سلطان آمد که حال صورت و
 کمال من داشت و کجا گفته انرا و انگریز من است نه جان و بزرگ بقتل است نه سال تبار
 جتن او بر سر بردند و در کشتن او **سوی** **طافیکه** غود **تو** **مهر** **چند** من چه
 کند چو مهر بان باشد دوست ملک پر سید که موجب جععی بکشت الیم و الهاء و الیاء
 ایشان در حق تو جیت گفت در ساینه دولت خدا و نری علکنا نرا افی کردم مکر خود
 را که راضی نمی شود الا بزوال نعمت من قول دولت و اقبال خدا و نری باد بین ایام باز
 دعاء الیله **تعلیم** تو ام اگر نیاز ام اندرون کس **مهر** **چند** کلمه کوز خود بری درست ما
 ای دروغ است و الهاء صله بر تا بری او خود کین رجعت که از مشقت او جز یک توان
 دست **بین** **رس** **بختی** **الراء** **باج** **من** **ستور** **مجان** **شور** **هنگام** **بختی** **العتنه** **بامور**

که برون

خواهند بقتل اندازان نعمت و جا که گریزند بر و زین در روز **ششم** **چشم**
 ای چشم شپره اصل شب پرده و هو الخاش چشمه چشمه انقباش را این بر نوا انقب
 را که اسوت من بعض الکمل چه کنا را راست خوابی مرا چشم جناب کور بزرگ انقباش
سبا **بختی** اگر خوابی که سزا چشم جناب بختی شب پرده نور شدن بختی است از
 سبای انقباش راست خوابی **حکایت** یکی از نو کشتی را حکایت کند که دست نظام و
 و نعتی مال رعیت در از کرده بود جور و لقیبت بختی المهره المتصوره و شتر الهاء
 بین در جانین بقال لغزاه بوریه اذی و اذی و اذی کذا فی غار الفیاج آثارها ده
 بین ابتدا کرده خلق از حکا بد بختی المهر جمع کید و هو المکر فاست در جهان بر فتنه و بختی
 النسخ بجای بختی بدند و ار کربت ای شتر جورش را غریب کونند چون بختی کم بختی
 الکاف بین ناقص شد از غایب و لایت و عقلت نقصان پذیر نیست خذ لیه می و خا
 ماند و عثمان زور او در **تعلیم** هر که فر باد رسی الهاء للوحده و فر باد رسی
 و صف ترکیب در روز مصیبت خواب کوی بکوی او را که در ایام سلامت بجو احمدی
 کوشش امر من کوشیدن بنده خلفه بکوشش از تنواری بختی بنده خلفه بکوشش را اگر نوازش
 و تلفظ و غلی نمی کنی برو **بیت** از درت لطف کن لطف که بیکانه شود ظفه بکوشش یعنی
 لطف کن که بلطف بیکانه خلفه بکوشش شود روزی بختی او در کتاب شش نامه دخی
 خواهند رفعت در زوال ملک نخل و عهد نری و و زبیر ملک را بر سید که فر برون کنی
 و ملک و چشم تراشت ز غنار الفیاج **ششم** **چشم** **الرجل** **بختی** **خدمه** **برو** **پادشاهی** **چه** **کونه**
 مؤرشد گفت ایچنا که ششیر غلی برو و شغیب کرده آمدند و تنویرت کردند پادشاهی
 یافت و زبر گفت چون کرد آمدن خلق موجب پادشاهی است تو خلق را چها
 برستان بختی مکر پادشاهی نداری **بیت** هاه به که شکر جان پرو و و اگر سلطان
 است که کند سر و روی ملک گفت موجب کده آمدن سبایا چیست گفت پادشاه را

ارم باید و عدل تاریخت بر و کرد ایند و در سایه دولتش این یعنی این و مؤمن و
 لایق تقوی من آیین شایسته و نوا این هر دو نیست **بیت** گنجد جو ریش سلطان
 بنیشت سلطان جو ریشود کذا سمعت و فیه تکلف استحال گنجد من شود بی را و
 لعل المین گنجد جو ریش سلطان ای سلطان و احدهما استلا ملین عیال بکون ابنا
 لوعده لا للمعدربة و قد بقال جو ریش بخود و صف ترکیبی فاعل گنجد و سلطان با لیا
 المصدوق منقول و المین سلطنت گنجد انک منعتش جو ریش باشد که نیا بزرگو رکچوپا
 بالفارسیین پادشاهی که طرح **عظم** گنجد قال بعض من کاشف بنی عجم هذا الکتاب لخرج
 هو الذی یقال له بالترک سفن و قد وقع فی بعض النسخ طرح ظلم بر و ن الواد و العاطفة
 و قبل الطرح بنا یعنی **الاسکس** گنجد اسمیت و لم اجدر لک الفقه باب اعدای پای دیوار
 یعنی اسکس ملک جیش گنجد من گنجد با تکلف العزله ملک را پند و وزیر نامع موافق
 طرح نیا رود ازین سخن دریم کشید و نیز را پند فرمود و نیز نران فرستاد بی بر
 نیا مدتی بسیار زمان نگذشت که بنی عم سلطان اهل بنی خلف المور بالاضافه عنانعت
 برخاستند و ملک بزر در خوشتر فوی که از دست نیا قول او بجان آمده و کتانه
 من غایت الا منظر و کمال الله و فی النعم بودند و پویشان شد لا بواشنان اشارت
 ای بنی عم سلطان گرد آمدند و جمع شدند و مرد گرد و ند تا ملک از نفرش بر رفت
 ای خرج من نفره و بوالان یعنی بنی عم مفر گنجد **بیت** پادشاهی کوزواد از دست
 بر و دست یعنی عار یا با دوست دارش قوله دوست دار و صف ترکیبی و انشای
 راجع الی پادشاه یعنی دوستی دارند او در روز سختی دو شمشیر روز او رشت بار بیت
 صلح کن و ز جنگ ختم ایمن شایان را انک شایان عادل عار بیت **شکرست حکایت**
 پادشاهی یا غلامی بنی در کشتی نشسته بود غلام دیگر دریا ندر بر بود و بنی کشتی نیا
 مود که کبر بکسر الکاف الفارسی یعنی البگاه و زاری آغاز کرد و در روز بر او افتاد
 بر

افتاد چند انک ملاطفت کردند آرام نگرفت ملک را عیش از و منقص بن کلد
 می بود و چاره نمی داشتند حکمی در آن گشتی بود گفت اگر فراهی من او را موش کیم
 گفت ثابت لطف بکش حکم فرمود تا غلام را بر پا انداختند باری چند غوطه فی القیاح
 الفارسی یا لا تنکس فی الماء و اما الغلام فقد سقط من بطنهم یعنی من الاخر بینه خور
 حور بنی بک رفتند و سوی بنی حمره گشتی آوردند هر دو دست در دستان
 گشتی ای دهنه فی بعض النسخ در مکان کشتی فی مختار القیاح
 السکان جمع ساکن و السکان ایضا ذنب السفینه استی و المقام یحتمل المعنیان
 کما لا یحقی او غنث ان غلام خود را و بخور ان یقال ادخنت ماض مجهول من او یحتمل جود
 بر آمد بگوش بنیشت و فرار یافت ملک را بنیشت بر آمد گفت درین چه حکمت بود
 گفت اول غنث عفا شدن بخندیده بود قدر سلامتی نمی داشت و همچنین قدر عافیت
 کسی داد که بمصیبت گرفتار آید **عظم** ای سیر بالکد المجهول یعنی شایان نشین الجابی
 نرمانان جوین ای غیر النعمه خوشش نیا بر محبوب شنت انک بجز یک نوزشت
 حوران جمع حوری بهشتی را و زنج بنی حمره بود اعراف هو موضع بین الجبه و ان
 از دو زخیان یعنی از اهل جهنم **بکسر** که اعراف بهشت **بیت** فرقت میان انک
 بارش در کای در بر است و بر مینا یعنی سینه با انک دو چشم انتظارش بر دست **حکایت**
 نهر نیاچ دار را گفتند و نیز از پیر را چه خطا دبری که ندر فرمودی گفت خطا معلوم **بکسر**
 ولیکن دیدم مهاجرت من در دل ایشان که داشت و بر عهدش اعتماد کنی نرا نر تو
 سیدم که از بیم گزیند جیش ای من خوف ضرر انفسهم قصد ملاک من گنجد پس
 قول کما را کار بسیم ای ملک بد که گفته اند **عظم** از ان کن تو نر برتر ای حکیم
 و کبر با چو و صد یعنی و کبر با صد مرد که چو او باشد بر ای بنیشت یعنی و کبر بر دبی که چو
 او باشد صد بر ای بنیشت نر برتره یعنی که چون کتبه عاجز شود و بر آرد ای بنیشت

بچند کال چشم بلیک از آن مار بر پای دانی زنده بختی از آن جهت می زند مار بر پای چو بان
 که ترسد سرش را بگو بد معنای من کو قنای بالاف العزله یعنی الفرج بتنگ حکایت
 یکی از ملوک رغبور بود در حالت پری و امیزان زنده گانه قطع کرده سوار می از در ده
 آمد و بشارت او بود که فلان قلعه را بر دولت خداوندی که داریم و دشمنان اسپر شد
 و سپاه و رعیت آن طرف عیالک میفرماید که من نفی بنفخ من سر دیر او ردو گشت
 این مرده مرا نیست دشمنان مراست یعنی وارثان ملک را **تقریر** در بر این آید
 شد یعنی تمام شد در بیج یعنی جیف عمر عزیز که آنچه بودیم است از درم فراد آید ای
 چهل آید بخت بزماده و چه نایب را نگارند نیست که عمر گذشت یا آید و کوی
 رحلت بگشت بالاف العزله دست اجل ای دو چشم و ذراع بفتح الواو گذار و غدار که می
 سر بکنید ای کف دست بالاف العزله و بفتح و با و اتمه و بیج بکنید بر من بکسر التون
 کن افراد که بنام ضروره الشمر او فتاده لغت افتاده قول دشمنی کام بالاف العزله
 یعنی مرا العزله یعنی الموت فاعل او فتاده لغت بفتح الشمر بر من افتاد مرگ دشمن
 کام بالاف العزله ابیائتم اخراجی دوستانه کوز بکنید روزی که من بخت یعنی رفت بنادانی
 مرا نکرده ضرورت حذر بکنید **حکایت** سعاد بر بالین خیریت عجم بیخار و هم ای طارش
 قبر لا متکف بودم در جامع دمشق بکسر الدال و الجیم فراموش در قضا الشام لکن
 صحف بعضی نسخ المعتمد و کزاروی بعضی اشقات و حواش المطول و دمشق بکسر الدال
 و فتح ایم و سکون الشان حال البکری سمیت به شاف بن عمرو بن کنعان نامه هو از بنی بنا
 و قبل بنا فاعلام این ایم الخلیل صلوات الله علیه و کانه جشنا و سهله فرود بن کنعان حین
 خرج من انار و کانه اسم دمشق فاعلام یکی از ملوک عرب که به انصاف توصیف بود
 اتفاقا بزارت آمد و نماز کرد و دعا و حاجت خواست **بیت** در و پیش و معنی بنادانی
 خاک در نه و آنان که اصله و آنان بمحالف ثم حذف منها موزن غنی نر نه و نماز

توسعه

توسعه

نر نه و بخت کرد و گفت از آنجا که مرده و بخت نیست بختی از درون دل جان و بدن
 معاند خاطر می بیاورد و مرده من کنی که از دشمن صعب اندیش کام اندیش کام
 بسکه و الشیر لکن من کفر بر بعیت ضعیف رحمت کن تا از دشمن نوی زخم نه بخت
تقریر بیا زوان جمع باز و هو العزله و انا و قوت سر دست را را و سر دست و
 الاصاب خطا سبب و میسک تا توان شکست بعضی بکنشمن بر سر امر خراب من
 نرسیدن انگ بر افتادگان بخت بکنید که ز پای و راید ای انزال کشتن بکنید و
 و انتقد کس نمید و سشس هم که تخم بدی گشت بکسر الدال و الجیم با صحن
 من کاشتن بعضی فاشان و تخم و چشم بکنید و است و مانع بهود و بخت یعنی بکنید
 بر در کرد من قبیل که تخم و اراوه الحان و خیال باطن است از کوشش بسکه
 الشیر پند بیرون بختن بجز تخم الباء و کس را و الضم او کسر انقض از و اخلی
 بد اگر تخم میسک و ان ای علم که روز وادی ای بوم وادی ای بوم ان بکون الباء
 لصدیه و قبل الباء فی وادی لافاده و حده بوم العدل و است بن اوم اعطاه
 بکسر الدال و الجیم و اصل قهرت ای فافقه از یکجه بخت بکنید من نقطه آدم جو
 عطفوی بر او از روزگار که بکسر عطفو را فافقه بفتح النون فراد که کوز حجت
 و بکسر الدال و الجیم و فافقه که نامت فافقه ای **حکایت** در و سشس مستجاب الدعوه در خدا
 بیدار شد بخان بن یوسف بخواند شش و گفت دعای خیر بر من کن گفت نه ای با جاش
 بستان امومن سندان بعضی لافاده و بعضی گفت از بهر خدا این چه دعاست که
 دعای خیر است نه و جمله مسلک تا شایسته کار آیدت جمانه ای با بیا و المعزله
 موزون است که مردم را در ای بیا و لافاده روی من از مضورانه کان اصل بکنید
 الله نه کان فعل المسج فلام و فعلی حله حسنه ثم فعل مکرر الا فم الشیر فاست
 حله بومامن الا بوم فلام بیدار و لافاده بکسر الدال و الجیم و فافقه فی بوم الشان لافان و علیک

و در این کلام از آنکه
 و معجزان بکسر الدال و الجیم

عطفی و لافاده

و در این کلام از آنکه
 و معجزان بکسر الدال و الجیم

حکایت بکسر الدال و الجیم

فرا از یکسر لغا، یعنی احدی و قد کنی به عن الفتح و المعنی لا یشیئ ان یفتح باب الاطلاح و لکن
انما قال یتوان کرد مبالغه من قبیل قولهم فی الحرب لا یکن ان یقال کذا لکنه **نظم** کسره
بینه که مشککان جاز اسم موصوفه و به محطاف لاجل مکه شرفه الله تعالی و کثیرا لکنی به الشیخ
نهاده کتاب عن مکه او عن الحارث قال در سفر جاز فی موضع ان یقال در سفر مکه او
در سفر جاز بلب ای یکنی راب شو کرد ایند کرد یک و الکاف لغا سی هم که جزیه
شیرین مردم مرغ و و کرده **نظم** بیکلی از یادش و دان بر شیع بعضی یادش و دان متدین
در رعایت مملکت کسینی کرد و اشکر استحقاق الشیخ لاجرم چون دشمن صعب وی خود
و می بر معناه همه پیشت به اینه ای اتم فتوا و **نظم** بیت خود اینه کنج از سپاهی
در بینه لفظ فارسی بمعنی جیف و رینه اید است الشیخ اجمع الاسباهی دست بر
شیخ یکی از آنان که عذر بفتح الغبن المبعه بمعنی ترک و فکر دهنه با شمس درستی بود
ملاست کرد و مکنتم و دست و ناسبا و ستمه بجم السبن بعضی بنیل کذا فی الشهد
لکن الشیخ انه یکسر السبن و سکن الفاء لفظ خبری قد شاع استعماله انما سی یخ
مردی که هر دو دن کذا فی طر الغراب و صحف ناشناس یعنی رنه و غیره شاکر و خیل و منکر
حقوق آن شخص که بانگ مایه تغییر حال با اضافه از محرم و قدیم کرد و بالکاف
ای اخر من فی بعض النسخ روینست بیا المصدری و مر کردی و در زودی بیا لطلب
خبرها و بلا هم چند نسخه قول است نه چو کی لا یخفی و حقوق ثقت ساسان یک لایم ای
الواحد علی التواتر ان الشیخ در خود در بعضی انون و فتح الواو من نور و بدست
بالضم و الفتح بمعنی الفت گفت ان یک شخص که بگوید معذور و در کتایب که انیم بگوید
و نه در برین بالشرکی تکلمی بگوید و سطلان که بر با سپاهی قبل کند تا بعضی نسخ
بیکر کند با اولیان جوامع دی توان کرد **نظم** بیت زبره مرد سپاهی انما سر نه در نه
و کرسش شبن راجع الی مرد سپاهی ز رنه ای سر نه در عالم **نظم** بیت زبره او الشیخ الکس

هو کشیج لفظا و معنی و انما سی به لانه یکمی نفس این ستره با لانه و البیضه حصول
حال علیه و بث بطن بطنش هو الاخذ بالقوه قبل قوله یصلون بطن من قبیل
و خاوی البطن خالیه من الطعام بطنش بالضم را با کسر الهمز سبن الشیخ قال بعض
الکتب عن اذ شیخ الکمی یقدم علی طریقه بطنش لانه و بطنش و اذ اجاز یتم بطنش بالضم
و انما قال بطنش بالضم را و ان کان الاصل ان یقول یقتره را را تکیما و تکیما و رعایه للمعانی
و الشیخ کنایه عن الفتح و الشیخ و قد و البطن کنایه عن الجوع و الجوع کنایه عن الفقر و القله
حکایت یکی از وزیران مغول شرو و جلقه در دیشان در آمده و برکت محبت ایشان در وی
اثر کرد و جمیع خاطرش دست از مملکت بردید و بر وی خوشی کرد و عمل فرمود و بفتح لفظ
منصب الخازنه تا لیا قبول نکرد و گفت مغول نیز دیک هم دهند ای من العبدان
از مشغول **نظم** انان که بکج بجم الکاف العربیه یعنی در کوشه عاقبت ای ذیاع الله تعالی
عن العبد که افی فخر العجاج و فی المصادر الصغیرا پیدا کردن اثر و فعل العاقبه اسم منه
بشند از ان سلف ریان مردم و م بسند کا قد بریده و علم بکشد و زوست
از بان حرف کیران یعنی طعن کند کان راستند بفتح الهمز مملکت عا اهریه خمر صدق
بیاده الوحده کان و در هم مصلحت بیاید تا نه بیه مملکت راست به مضاجع من شایستن
بمعنی الباقه گفت نشان خمر و صدق کان فی انست که چنین کارمان در نه به و قد خمر
ان در قدید که فی و ابل لانا حال تحسین اللفظ فقط و نه کذا **نظم** بیت سباه کوشن
از ان شریف دارد که استخوان خورد و جانور بنا زادر **نظم** بیت سباه کوشن
را کوفته تر ملازم صحت شریک به چه اختیار گفت تا فکله جبرش فی خورم
و از سر ششمان در شاه حوات اوزنه گانه می کشد گفته که بخل عا بطنش لانه
لفظ در سدی و بیکر نفوس عرف کردی چه اندر یکتر نیاید تا جلقه خاصان دارد
من آوردن فاعله مزید شبر و معنوله تا و حصان و از بندگان محاصرت شمار و کوشش

از بطلش دانم **بسم** اگر صدرت که کبر انش مرور دای جلیل الله منتهی الکریم
در واقعه بنور افته ندیم حضرت سلطان زربا به من باقتضای طبع الذنب والذنب
و باسد که سر برود و کجی گفته اند از تنویر طبع یا دستان بر صدر بایده بود که کلاه بسلامی
بر پیشه و کلاه به نشانی خلعت دهنه و گفته اند که طراوت بسیار جز به عیانت و عیب
حکیمان **بسم** تو بر سر قدر حیات تن بکش و غار عطف طوله قدر بازی و طراوت به جان
بکن از **حکایت** یکی از رفقاء شکایت زور کار نام سعد بن زید من اگر در که گفت
اندک دارم و عیال بسیار و طاقت باز نماند از من فی غنی الصالح الفاضل القوی و اللایة بار
بفتح الهمزة و باو بسکونها جمع بار یعنی علی بن ابراهیم بن علی الناول در دلم آنکه با عیال
و کثرت عیال در هر چه است که زندگانی کنم کسی ابریک به من اظهار ثبات **بسم** بس که
خفت و کس نداند که کسست پس جان **بسم** که برو کس نکوست من که بر کس یک الکاف
انگار استی یعنی البکاء یا از شقاوت بالقوات القویة العبد و کذا فی غنی الصالح الفاضل
فی الترمذی که بطعنه در تضای من جلند و سحر مراد و حسی عیال بکسر لرجین بر عدم مروت
حق کند و گویند **بسم** و فی بعض النسخ بین آن با حجت را که هرگز نماند معارضه
من فاستن و به بعضی دیدن روی بعضی که اسناد که بر من که ندان جز الکاف انگار استی
غایتش را زن و فرزند بگذار و بسختی و در علم محاسبه با ضایقه جنایات صلیت چیزی نام
اگر چه بجایه بجایه القدر و المیزان ای سبب قتل جوی حق که و که موجب حجت
ظاهر باشد قوله بقیة عمر یعنی در بقیة عمر از همه و شکر آن نه المیزان آمدن جواب
الشرط اعنی قوله بی شکی گفتن ای یار علی بادشاه و طرف دار امیدتان دیم جواب
و خلاف رای خود منداشت بدین امید در آن بیم افتاد **بسم** کس نباید جان در و شکر
خارج زمین و باغ بده اهرمادان با جوش پیش و خصص اهرم شود یا جگر نه پیش از آن چنان من
نهان گفت این سخن موافق حال من گفتی و جواب سوال من بنیاد روی نشیند که هر که

حیانت و زرد من و زردین بعضی اعتبار و بالشیء و شکر از حساب بلز **بسم** رکی
و حبیب کبر طبع رضای خداست کس ندیدم که کمر شتری خلق از ره راست و کجی گفته
اند چنانکه کسی زجا جرف اهرامه ایضا کس نشان بر نه صراحی و به من اخذ مال الغیر ضعیف الی السان
عجابه با لفظ کف طاع الطریقی از سلطان و در دو به من اخذ مال الغیر ضعیف الی السان
از باستان و فاسی از غار و روسی از حجت کان نام و به من اخذ مال الغیر ضعیف الی السان
و بنویسند و یار ایچم از حجت و آنکه حساب پاکست با با و انار استی و الکافی العزیز
مختص با کس با لیا العزیز بعضی امثالان کی **بسم** ممکن خراج روی در عمل اگر خواهی
که وقت رنج تو باشد عیال دشمن ملک یعنی ملک حقیق باشد عیال دشمن تو پاک باشند
و مراری برادر از کس پاک زنند جامه پاک کاران جمع کار و به با الکافی انگار استی
و هم از او العزیز العزیز از بر سنگ گفت حکایت آن رو با و به و النشانی سبب حال درست
و به نشانی کر زبان و افغان و خیران و هنر انشت صفای مشبهه من که بر پیش و افتاد
و فاسی کس کشتن که چه افست که موجب چندین محافست گفت کشیدم که شمر را
بسم **بسم** العبد الذی یصل بیا اجرة بسبب طوف اولیا و مثل اعمال السلاطین که از انچه
الغراب می گیرند گفتند ای سفید و به من کان ضعیف العزیز شمر را با توجه مشابست است
و شمر را با توجه مشابست است خاموش ای اسکت که اگر چه دان بخش گویند
که این مشر است و که شمر را به کرامت غلیص من باشد تا شمشیر حال من کند و تا تر با
از طریقی او زرد شود و مار کزیده بفتح الکافی انگار استی مرده باشد و ترا بجهلین فصل است
و دیانت و تقوی و امانت الماحسون در کیم اند و مدعیان کوشه نشین اگر گویند
سیرت شست بخلاف آن تعزیر کنند و در معصی خطاب بادشاه افقی و در عمل عیال در آن
حالت که ارجان مثالت باشد بس صحبت آنی می بینم که ملک بعضی بیم نهان است
و حفظ کن و ترک رباست که ی یعنی ارجوان نقول ترک رباست که مافلا گفته اند

بیت بر یاد در شافع بعضی در دریا شافع با شمار است و گو خواهی سلامت بود
 کن رست رفیع این سخن بشنید در وی در هم کشید و سخن های را بخش بکس بگویم بشنید
 گفتوهم دانش من دانش من معناه العلم بمعنی الکلیف حاصله فی النفس العلم بمعنی العبد
 و که از پیش و از پیش و غیر ذلک فالشیر فی امثال من نفس الکلیف لاجل الغایب امین صفة
 من بعضی گفتن آغاز کرد که این چه عقل کنایت و فهم و درایت و قول حکما و سر
 آمده که دوستان در زندان بکارانید که بر سقوف و دوستان و دوستان **نظم** و دوستان
 نهی من شمر من معنی العبد ملک لغت زندان یاری و برادر خواند که دوستان یار کرد
 دست و دست در پریشان حال و در ماند که دوم متبینه می شود و بعضی خبر می شود
 بکس الشیر و فتح النون و اله او و بقره یک حاجت دیدان رفتم بسا بقدر معنی که بیان
 هوش خاشی بگفتم تا بگو رفتم شش نصیب که نه چند روز برین برانکه لطف طبعش بر من
 و حسن تو بر پیش بندیده کارش زان در گذشت و بر تیر بر تیر از آن مقرر شد **نظم**
 سعادش در تو نشاند تا با وجود ارادت یعنی با علای در جات ارادت خانی او و با
 الودیه من المکرر العالمین من الضیق بر سید مقرب حضرت سلطان الله و مشا الله و معتقد
 علیه کشت بفتح الکاف الفارسی و بر سلامت خاشی که دانا کردم و گفتم **نظم** و بر تیر
 و دل شکسته و در بعضی دل رات کشته سوار که آب جسته جوان یعنی آب حیات در روزگار
 تا بعضی نسخ تا بکسب با سید العبدی بعد الکاف **نظم** الا لا کس من افلاک الله جل جلاله
 الطاف حقیه الامه فبفتح به الکلام للثبته و بسمی حرف التثبته و لا آخرش نهی مخاطر ملک
 بانون الثبته من کلام الله السور و برین باب حکم و اخا ابلیه ای صاحب بلاء و غم
 علوی نه مادی معطاف حرف نهاده و نه بعضی نسخ لا بطن با بلاء التثبته و افلا
 بینه بالریح علی نه فاعله و انما و نه فاعله من التحلیل و الا فطنت لرفق و اله و الا حان
 ابغای از کمال متوف من ابتر لا یبلغها الا فها **بیت** منشین نورش از کرمش با بام

اسم من که دین منش بخش من رفیع که جبر طاعت و لیکن بر جبرین دارد یعنی شرف و ابرار آن
 مدت مداوم با باری اتفاق سفر مکنه و رفتن و چون از زیارت مکنه باز آمد منم شرم استیصال
 که ظاهر خاشی را دیدم بریشان و بر و بینه در ویشان گفتم حال بسکو سلام چست
 گفت چنان که تویی گفتی طایفه و احده صراحت بردند و چنان گفتم شب کردند و ملک
 در کشف حقیقت این استقصا لغز و دجال استقصا لغز ای نعمت و بلوغ غایبها
 و باریان قدیم و در دستان رحیم ای شفیق از کلمه حق خاشی شرمند و محبت برین معنی
 قدیم خاشی که کوفته **نظم** نه بینی که بینی خدا و نه چاه ستایش کنان ای حال کونهم ما
 جبر دست برد ای علی الصبر رفته و کور روزگارش در آرد زبانی همه خاشی باری
 نه نه نه بلبله با نواع عقوبت کور خوار بودم تا درین وقت که شرمده سلامتی حاجت بر سید رسید
 که ام ملک الکاف الفارسی خلاص کردند و ملک مور و ملک برین املا که از بدرم بطریق ارش
 منتقل شده است خاص یعنی مخصوص کردند برای پادشاه گفتم آن نوبت است از من قبول
 شکر و کی که علی پادشاه چون سفر دریا است سودمند یعنی نافع و حضرت ناک با کج بر کبر
 تا در ظلم میری **بیت** یازده روز دست نه بعضی نسخ یا در کند خواجه در کن رحیم خاص
 من سفر الحمر با مود روزی ای نه بوم من الا بام انکند شش بفتح النون مرده ای
 حال کوفته متنا بر کن رحیم که بخلص منه و حکمت ندیدم ازین پیش با بلاء العبد با معنی
 الزیاده و پیش با کسره المجموعه لفظه در و شش را ختم الشیدن و بفتح النون و بفتح النون
 با بلاء الفارسی یعنی بر کند سر که انما بطر الغریب برین دو بیت قصه کردم و گفتم
بیت نه داشتی استقامت کار که بیتی بند بر پای چو در کوشش بنایه بند مردم و کوف
 ره یعنی مری کورناری طاف بزحمت نیش ملک انگشت در سوزان کردم و کوف
 العبد و از انچه الفارسی العقب و قبل نه گفتان احدی که درم با کاف الفارسی الزیاده
 العبد و الاخری که درم با کاف العبد و الزیاده الفارسی کن و کورنا **نظم** نه چند و رحمت

تا در کلام حال ایشان بجلال از دست او بود
 ایشان بهای از دست او بود

کار بسته و لم بود فی بعض الشیخ قوله و باطن اینک بجای بسته ۵۵۵۵۵۵
 یکی از بزرگان در حق این طائفه حسن ظن بپیش داشت و او را رسیده یعنی وظیفه معین
 کرده بودند المصداق را در پیوسته کردم عطا مکر یکی از ایشان حکم کنی تا مشاب
 حال و رویشان که در وطن آن شخص فاسد و بازاریان کاسد و التماس باطنی با
 تراست مخلص یعنی التماس کنم اینک یعنی قصد خدمت کسی کردم در بانی یعنی در بان مرا
 را نگردد و چنانکه در مغذ و رشت و اشتیاقم بکلم گفته اند **بیت** در یک سال و دو روز
 سلطان را فی بعض الشیخ وزیر سلطان با لاف و فتنه بد و سیلت کز دیر این ای لاف
 حوله خلق و ریات چه یافت غریب این گویان یکم دان و امن قوله این اشاره دارد
 و ان اشاره را مثل چند ملک مغربان یعنی الهواد حضرت آن بزرگ بر حال من واقع شد که
 در او رفته و بر تو مقامی یعنی مقام اعلی معین کرده اما بنده صبح فرو تر شستم و کفتم
 بکار ای اثر که بنده گفتم تا وصف بنده گان شستم در جواب گفت الله الله چه جای
 این سخت **بیت** کو بر سر و چشم من نشینی تا زنت بکشت که نازد بینی فی اللیلة
 بنشستم و از بهر دی یعنی من کس باب سخن به پوسته تا زنت یعنی از او یعنی زنت
 تاوان در میان آمده گفتم چه کردم ویم خداوند سابق الامام صفة لقوله خداوند که بنده
 و نظر بخش خوار و ذلیل میدارد خدا بر ما مسلم است بزرگواری ای العظمت و العطف
 که چه جفا و بیند و نامت برقرار میدارد حکم را این سخن عظیم پسندیده الله انساب
 معاشش یاران فرمود تا بر قاعدی حاجت مرتب و از نه و نوشت ایام تعطیل و خانه که نعت
 بکنتم و زمین خدمت به رسیدم و عذر جرات باطیم لایزاله بخوانستم و گفتم **بیت**
 چون کعبه بنده حاجت شد از دیار بعید او و خلق بدیدار من از بسی فرستاد فکر
 اثنان تا بیاید که کس نوزده بر درخت بر یعنی با غره قوله سئل مفعول فزید
حکایت ملک زاده کج یعنی خضر بنده خوان و از ناز و رشت یافت دست کرم بر

و اما سخاوت یعنی عدل سخاوت بدار نعت باقیاس بر سپاه و رحمت بریت
بیت نیاس به مضارعت منی من السوءت شام از طبله خود فی خمار الصالح العود با نغم
 اندک بخیر به برانشش نه من نهادن که چون من به دیدن بودید من بزرگ بایدست
 یعنی اگر تا بزرگ باید باشند که کن که وانه تا بنده فشان وانه را بزرگوید من روید
 یکجا از جلی ای صبح جاسک عالم و علما و یا تدبیر بصیرت یعنی لاجل مصلحت نهاده و ست
 حرکت کوناه کن که و اختیار در پیش است و دشمنان و در کجمن بنیج کاف العرب و قدمه خبر
 نباید من بایستن یعنی لایحی نیست که بوقت حاجت در ملامت من عادت **نظم** اگر
 کنی کنی به غامیان بستی یعنی اگر بخشش کنی به غامیان کنی را بکذا انصرا و بعد از بگو
 بخشش یعنی قسمت کنی به غامیان کنی را و بنده قوله دست هم کرد خدایا بر منی یعنی
 حبه و اصد من الا از چپاشان از هم یک شخص نوی سیم ای لم لا فاق من ملک شخص
 فتنه و قدر الشیخ که با کاف الفارسی این امر روز کنی ممکن زاده روی از من سخن
 در هم کشیده از ان سب که و واقع را بشنید تا مد این سخن و گفت مرا خدای عز و جل
 ملک یکسر الامام این مملکت کرده اند است تا بخورم و بنشستم نه با سبتم که نگه دارم
بیت قاروت و ملک لشکر که چهل خانه کنی داشت نوشته و ان عابد که نامه نگار است
نظم آورده اند که نوشته و ان عادل را در لشکر کاهی جدی کباب کرده ملک بنود
 عنای بدو ستاره و ستاره الهی المعجزة که ان فی علم الغیاب زنت نامت از نوشته و ان
 گفت ملک یقین بستان تارسی خانه و دینه خراب نکرد و گفت از من قد رجه خلق آیه
 گفت بنیاز عظم جهان ملک بود است هر که آمده به و مدبر یکم و تا بدین غایت رسید
نظم اگر زبانه زبانت ملک خورده بسی بر آورده غلامات او درشت مفعول بر آورده
 از پنج بابا و العود هم فی الشیخ و اما بنیج بابا الفارسی یعنی و من العین با که که چندی

انما انکم که مکرر شایان است
 استی از نوشته و او را می مصلحت

یعنی اگر گفت

به پنج بیضه که سلطان روانه در زنده لشکر پایش هم از سرخ سیخ بفتح ابی و المصطفی
بنو له زنده و سیخ بکسر السین و الفاء المبعثرة المبدیة المی یشتوی بالهمزة بفتح التثنية
ای لا یعنی ستمکار نه روزگار بجانم بفتح ابی ای یعنی بر و لغتی پدیدار **حکایت**
عالمی را شنیدم که خانه رحمت خدای عزوجل را از کتب من المصطفی که تمنا نموده
آبادان معنی معجور و که آبادان بفتح ابی گفته با جز از توله حکایت گفته اند هر که خدای
تعالی را بسیار در نادان خلقی به است از خدای تعالی همان خلق را بروی کی را بجهنم
الکاف انوارستی یعنی خدای گفته تا عارفی غنی را بجهنم و عارفی را بجهنم و عارفی را بجهنم
کافش بر آرد ای حتی به کافش سوزان ای ملتهب بکشته با کینه بکسر السین
و فتح ابی انوارستی نوع من الابطال الذی یخبر به لایق من الکمال ای معقول گفته اند و در
دل مستند معنی حاجت مند گفته اند فی الصالح انوارستی فی بعض النسخ در منتهی تائید و در
دل مندر باد است از تائید انش سوزان در سپیده **حکایت** گویند سم و حله حیوانات
شیرست و کهنه بن جانوران هم و با تعلقا قیامت است که هم بار بفتح ابی و صفت من در
شکل و به کمال فی الجمله به نیم مردم در بقیع الدال صفت من در بقیع الدال بفتح الدال
بفتح الدال علی ارجه او به الاقول معنی الباب مثل حال مواد نار حبه الله در اهل
صفا و در شوائی دل من هر که دورست ازین در جنة الله یکست و انشا الله
لوا و طریقه معنی نه و انشا الله به خصل نه او اهل لا افعال و المصدا و تحتین النقط
کی قال لطیفی شدم خور پی راه ای جاگر ره را چشم که دم در نگر و الراجح صفة
امین و در بین و وصف تمیزی منه خوبه و در انهمی و من اندازد مافق است
المشهور خور بار بفتح ابی و شیر مردم در بکمال الدال منه و غلط فاحش قوله
ای بابی و ال کلمة الاصلیة معنی العبدیت میسکین خور که به با نیک است جوهر
بار و می کشم خور است که و از سر خور بار بر دار بالا ضایقه به زار و میا نیز با بوصول

مردم از ارمک را طریقه یعنی بعضی از نمایم اخلاق او معلوم است در سکنه کشید و با قوی
عقوبت بکشت **حکایت** حاصل شود در خدای سلطان یا حاضر بنده کار و طریقی من چنین
بفتح الجیم معنی الطلب خواهی یعنی که خواهی که خدای بر تو بخش با طلق خدای کن
شکوهی یعنی شکوهی کن با مخلوق خدای خالی یکی از ستم به کار بر و بکسر شتر و گفت
نظم نه هر که فوت باز و منصبی را در سلطنت بخورد مال مردمان بکشد از خیم الکاف
انوارستی معنی انوار و به بکسر الجیم اخذ الشیء بغیر تکریم و چنین که انداخته انوار
توان بخلی با کمال الممکنه یعنی چگونه و به دن استخوان درشت و ماسکم به رچو
بکسر دانه رنای **حکایت** مردم از آری را دگایت کنند که سنگی به سر صافی زرد و در دست
را همان انتقام بنود سنگی آبا و دگم می داشت تا وقتی که ملک آن سنگی یعنی
مرد و شکر و نه بعضی النسخ به آن شخص و انت ضمیمه بان نه التیسیر من مردم از آری
بنظائر شکر لطف پس نه لفظ شخص ششم گفته و در چاشمش با جیم انوارستی که در
در و پیش در آمده و آن سنگ را بر سرش انداخت گفت تو کیستی بعضی النسخ
تو کی و این سنگ کس من چو ازی گفت من خدایم و این سنگ است که در قفس از نایج بر سر
من ازی گفت چو این وقت کجا بودی گفت از جاست با جیم العزیز یعنی از منصب
و مرتبه خداییش همی که دم تا اکنون در جاست دیدم نه صفت بهمت شدم دم گفته اند
حکایت که ناسنای رجوینی بخت با عاقلان نسیم که و نه اختیار یعنی عاقلان خود را نسیم
نسخه یعنی که و نه بان تا از او قیل منته قبول کرده اختیار بهر عاقلان چون ناری تا خشن
در نه ختم باشند به لوزن با بان جمع بدان به که که گیمی سینه هر که با بود و ده با و بجه
که در سینه خور در آنچه کرده باشند یعنی خادوشن باشند تا دشمنش به بند و در کار
پس بجام دستان یعنی بهر دو دستان مانعش است برای اخراج و نه بعضی
جام دشمنان یعنی دشمنانش خدای الهما واحد **حکایت** یکی را از ملک

بدین مودی که کرد اگر بخشش تلخ خوانی روزش شریک کن اگر مصلحتی خطاب
ملک بود از همه بعضی بیرون آمد یعنی قد تقصی و خلاص من بعضی الغیب الذی
امره الحاکم یعنی دیگر در زندان بماند یکی از ملوک آن توانی جمع ناحیه و بی اطرف و بی
فرستاد که ملوک آن طرفی قدر جنان بزرگوارند هستند و با عزت که در آن ملوک خاطر خوش
احسن الله عواقبه نیز بجا انتقام کند در خاطرش ممانعت می کند و شود که احسان
مملکت بدین مودی تلخ اند و جواب مکتوب را منتظر خواهد بین و قوف یافت و از خط
اندیشند و ای مخفی جهان ملک مصلحت بدین مودی تلخ اند یعنی به پیش و رفتی
در آن که دیگری از متعلقان ملک برین واقع مطلق شد ملک را اعلام کرد و گفت ظاهر
جستجو ملوک با ملوک توانی مراست دارد ملک هم به آنه و کشف این خبر فرمود
یعنی بیک بگرفتند و رسالت یعنی و رفت رسالت را بخوانند نوشته بود که سلطان
بزرگ از پیشش بابا و العزیز از فضیلت بنده است یعنی علی از ایدین فضیلت و شرف
قبول که مودی و اندیشه را امکان اجابت آن نیست بلکه ملوک برورد و تحت این خانه
و باندک مادی تعین خاطر با و نیست و با و قانی توان که که گفته اند باندک بجای
نست یعنی تو و جای می هم دم که می قبضت مکره اربعین که کند بعد از سنی ملک را حاکمی
او یکس بابا، العزیز پسندیده که انداخته از ایدین قدیمی پسندیده است
پسندیدن و که اکنون و صفات کتبیا مثل خود پسندیده و پسندیده است و تحت
بخشید و عزت خواست که خطا که دم و تمایز که می از دم گفتی خداوند تقدیر انداخته
چنین بود که سرین بنده را مکر و می بر ساسی است توان و لیکن که سواد این نوع می ساسی
نفت برین بنده واری و ابایدی جمع به و وجه به معنی التعمین است یعنی من نعم و است
و گفته اند **نعمی** که که نعت رسد از خلق مبط که نه راحت رسد از خلق نه ریح از خدا است
خلاف تمنی دوست که دل هر دو در بوقه فادست که چه نیز از آن می کند و از

کی ندرتیه این نزد **کجاست** یکی از ملوک عرب متعلقان ویرانه بود که سر مردم طایف
بنده و طغنه وی چند ملک مستحقان یکدیگر ملازم در کاست و مشه و بدین شرف
فرمان و سایرین باقی قدر ملوک را بدین تعب مشه و نه فی خوار الصالحین و بانیان
عجب بدین یکی از ملوک من بلی و نه بعضی نسخ بدین مطرب مشه و نه و اطرف و تقصیر
عجب انسان من شده خزان او فتح کند فی خوار الصالحین و در ادای خدمت ملوک
خاتون التناون و انکاسل سستی صاحب مایشند و کثرت ملوک در جات بندگی
بدارگاه حق همین مثال دارد **نعمه** و بماند و او که یک کس خدمت است و سوم یعنی در
بماند و سوم بماند البته در وی کند باطن بسکون الی ذلک معقول کند و حق نظر کند
باطن میندست بر ستمگران مخلص را نماند مگر رند با کاف الی ایست ز استان
الیت مهربی بابا، العزیز ای السیاده و قبول قد مانت ملک که مان و بلی
ممانست که که سواد استان یعنی شان مستقیمان دارد که فی التمام سر خدمت
دارد **کجاست** ظلمی را حکایت کند که بزم یعنی خطام و در پیشان ضربیدی جیف و او که اند
وادی بطرح برانکندن صاحب سابر و یکدست و کثرت ملوک استقامت کار که هر که راب
یعنی بدین با بوم هر یک شبی یکی بفتح الکاف لعمریه من کند **نعمت** زوت اما مکر
ایستش یعنی که زیاده مرود و با ما با فدا و نه عیب نه یعنی عالم الغیب فرود و ر
مندی بابا، العزیز میکن بر این زمین تا دعای بر اسان بر و ذلک از این حسن بزم
در وی از و در دم کشید و به و استقامت کند و قوله معانا اخذت العزة بالاسم ای حمله لانه
و حمله الجاهلین علی اسم و الذنب اول الایة و من التسمین یجلب قوله فی الطیوة
الدنیا و یسجد الله علی ما علیه و هو الله الختام ای شریک الحدیث و او انور اسحق فی الارض
لیست دنیا و بیک طرف و التسل و انه لا یجبت التسل و او انور اسحق فی الارض
العزة بالاسم الایة فیستل ثمن بنده الایة فی حق اخذ من شریف کان رجلا خلوا

پادشاه روی زمین بر تو گذر کرد و در اخلاصت بگردی و مشروطیت کجای بنیاد روی
ملک را بگو تو فتح خدمت از کسی در جویی تو فتح دار که ان کس تو فتح تحت از تو دار
و دیگر به آنکه ملوک از بهر پادشاهی رعیت است ای الملوک لاجرا رعایه الهیایان را رعیت
بر طاعت ملوک **تقدم** پادشاه با سببان در رویت است که چه تحت یعنی تحت رویت
نیز دولت و دست حق مقوده دولت پادشاه است که سفید از برای چو باری یا کجای
نیت ملک چو باری برای خدمت است و دست **دیگر** یکی امر و کار من وصف نمیگویی یعنی
را نه کار ام ای امر و کار من یعنی دیگر را اول از چاه و در پیش منی و دشمنی ز چاه و در پیش
مراد پیش منی یعنی روزگار که چند تخفیف نزد اینها بود و بعد یعنی روزی اندک مسکت
باشی چو جسم کن که تا بخور و خاک مغز سرش نیال اندیش و صفی که کسی نه قشای
و نه یکام خاست چون قضای نه شده اندیش که کسی خاک مرده باز کند یعنی کف
امر و معناه ظاهر قبل بقیه من که در من یعنی کجاست و نیز من تر با شایسته توانگر از درخت
ملک گفت در رویت استوار اند یعنی حکم آنکه گفت از من چیزی نخواست
ان خواهم که که رحمت من نه ای گفت مرا چیزی بده امری من داد و سر گفت
بیت در باب ای افهم امر من یا فتن کنو سر که گفت **بیت** است یعنی در
کین دولت و ملکی رود دست **بیت** یکی از و از راه پیش و التوس
مصری اند و التوسه رجل معروف بالولایه و قمار فی العاده قبل نما سیم به آنکه
سفینه مع الجاهل فحققه واحد منهم دنیا را نظم خبر فی آل را نه که ان بنو اله جبل
الضرب فی کافه منوب علیه فاکم و خفت و کم تو متوالی اتم و اعلم اندیش
الافیه فکما اظم توجه ساعه فان حوت من البهره بناره ملک و را و ذلک نظر عو و اقمه
عن فعله فم فنام و ذلک البهره و کم غیر فی با و ان الله تعالى و حوت خواست روز
میشی ملک سلطان مشغول و بچشم کش امین و ارم از عقوبت من نه سران صفة

قائم بکون

من تر سید و التوس بکسر است ای کی و گفت اگر من خدا را تعالی چندی بر سیدی که
توس عاثر از جمله صدقیات بعدی **تقدم** که کسی امین را حسرتی بقص او عبده العباد
بصدق السنه و خلاص الطوبی لم و استحقاقه للعباد و لیا فی الذلله الشفیع و الما جلال
یالی در ویش بر ملک بعدی که در سر اخذ ابره سیر و ملک بر ملک بعدی که سیر الام
ملک فی الاول و فخرها فی الثاني و لولا رعایه القاصه لکان کسره با فی الثاني ايضا و جدر فی الشرا
النسب الصحیبه و عاقله شیخه الاستاد و بیل هذا المصراع و فیه مکنه احمی ان که ملک ملک
بعدی که سیر الام فی الاول و فخرها فی الثاني **بیت** پادشاه من کتبش فی کناه فرمان داد و گفت
ای ملک بوجوب خشمی که ترا بر منست از ارضه و محسوس ای لا تطلب ثاوی فی نفسی و گفت
چگونه گفت این عقوبت بر من یک نفس ای فی نفسی واحد بر اید و ترا ان ای دمه بر
نوجا و بر عاقله بقیه التوس مضار من عاقله **قطعه** دو ران بقا چو با و صوا کجده شش
نمی و خوش و رشت و ربیای بکشد نیت پیدا نیت حاضر من نیت داشتن و فاعله فاعله
ستم و جبر بر مالگر بر کردت او عاقله و بر مالگر شش را الصیحه اوسو مد آمد
و از سر خست او بر خاست و در خواست **بیت** و ز را ن تر و لست در همی از صفا
ملکت اندیش من که نه و در هر یکی بر وقوع دانش حق را می بود و مکر تر محض اندیشه
ی که هر بر رهبر را را ملک اختیار افتاد و در بران در سر گذشتن را را ملک زاجه مریت
و در بر نگه جدیت حکم گفت بوجوب آنک انعام کار منی اخر کار معلوم نیست و رای
ملکات در مشیت التوس ایست که جواب ابر یا خطاب من موافقت را ای ملک و التوس
تا اگر خلاف جواب ابر ملک متابعت او از معاشرت ائمه با سیم **تقدم** خلاف را ای سلطان
چنین بخت جستن باشد دست شستن و کز خود بعضی نفس سلطان را و کز کوب
شست این بیا بر من باب تی گفتن یعنی یعنی لک ان بقول مساعد الایک تکاف
التصغیر ما و بر و میر و التوس **بیت** متبا دی یعنی یک شخص طریق که شبا دی که

۷۶

بسم الله الرحمن الرحيم
 لله الحمد سکر کنیم چون اینزد رسپاس سپاس
 خواستن از وی دلکشاندن و عنه التماس
 والصلوة للنبی بنیامبر راجع در و
 اول رسول چون اسنک اسد ربرج و سود
 خوشها و همفسه را لا صاحب آل
 سوز طوتلم صویلر چون در دخی همتاه و سال
 چار یار پچھی ایچره ابوبکر اولی اول بار خار
 هم عمر عادل حیا نختنده عثمان ناجسدار
 بحر سحرید رحین اولدی شهید کی کرگی بلا
 هشتم شهید هم حسن مهر سیرینه یوز بیک عا
 آل عثمان حضرت سلطان محمد خاندر
 کم عرب ترک و عجم اقلیمه سلطاندر

سلطنت

سلطنت تختنده اولسون برقرار و پایدار
 ایلسون شهنشاهه بهترترین حق بهمه دار
 نسل شده دریش محمد بک عجب ذات شریف
 شهر نیم ده والیدر الحمد لله اللطیف
 مولد نم نفس لطیفه ایچره تالیف اولدی بو
 عت ابد قاب بنی ضعیفه بر عزیز نیک حق
 ماه روزه او ریخ آبی یعنی کیم شهر الضیام
 دیده بان و کفر کیچی مشطیر اولدم تمام
 لیلای نر کیچه یکشب مشغینا نافدا
 خفته بودم او مشغله یعنی کنت راقدا
 دوشمنده یعنی فی رؤیا نشاد خواب ما
 چون دایتا کوردک و دیدیم مولانا بی تا
 برقص و حرکت دخی ای فخر لی سرفر ماه رو

یوز یوز و جفا بوجه او نشید قار و بر
نید مقید دست بسته بفلو ال بال شکس
هم شکسته دل کو کل صنف ایدی ای اهل سر
بسی یوز د پیره فرماید بما یا مزلنا
با مداد و شام طاک لخصم مدخی صبح و سا
سویلی اول و کو یا شوه خی کن قایلا
عن مقلا لات النبی و از گفته ایم نایلا
هم و لیل سوز لرند سوزیه کم جانیع و لا
یلد ایچی درختان و دخی لامع و لا
تا حدیث و مشنوی هم غیری اهل الله سوزی
کوستره آیینیه و مرآت و کوزندت یوزی
آشفت می شکم بیدار و اویتد مکر
قلت لایاب بودیدم یا بابه کفتم یا پند

خوابدان و هم معزین و دوشی بوریجی کبی
نه یوز دشتن چه فرمای و تا سر ای شی
الاب الشیب یا با قوجه پندر پی تمیز
اسمی عبد الباقیدر و اعط انشد عبد بن
قال کفت و دیدیکم او غل بنی ای پسر
یا زنی اکتب کتابا داستان نویسی
تاله آنکه به یا اوجیع مؤمنین
منتفع هم سودمند و اصل او که غنی
بندد ذلک پستی آنکه داخی اندن هم
طشیدی کو کم مانج قلبی و خردشان شد
جنسی و کونه در کوز و نجوم و اریجی
ظاهر امان هوید شد بلور دی هر نفسی
امدی فی خیط و بر ایلک ده در یک سمان

صَارَ مَشْهُومًا بَشَدَّ بَرْدِ اخْتِهْ دُونَ لَدَى حَنَانِ
 تَالِ لِسَانِ دَوْلِ زَبَانِ بَلَوْدِيدِ تَصْرُخِ اَوْلَا
 نَامِ اَدَلْ دَلْ وَاَسْمَا جَوهرِ سَبِیْجِ اَوَّلَا
 رُوحِ اِیحْوَنِ قَویدِ صَنَعِ اَللهِ بَرَسِیْجِ نَا
 هَرِ كَمِ اَلْوَرَا اَلِهْ ایدِهْ اَنگِوَنِ بَرْدِ عَا
 دَحْمَتِ دَرِ یَا سِنَكِ بَرَقَطِ سِنْدَنِ یَا مَعِیْنِ
 فِیضِ ایدِهْ سَدِ عَرَفِ اَوَّلُ اَهْلِ سَمَوْتِ اَمِیْنِ
 اِلَهْ صَانِعِ مِیْسَرِ صُنْعِا بُو صُنْعِی
 حَقِّهْ یَا اَبَدُوبِ مَصْنَعِ وِیْرَهْ هَرْدَمِ رَغِیْبِ
 اِسْتَرِیْسَكِ ایلَهْ سَنِ پَالِیْزَهْ قَلْبَكِ شَهْرِی
 دِلَهْ جَابِیْ قِیْلَرِ مَلْ خَذَفِ مَثْنِ جَرِی
 فَاِعْلَا تَنْ فَاِعْلَا تَنْ فَاِعْلَا تَنْ فَاِعْلَا تَنْ
 اَفْتَحِ اَللّٰهُمَّ اَبْوَابَ الْعُلُومِ الطَّیِّبَاتِ

هَرْدَرِ اَشْتِیْكَانِ بَهْتَرِ نَ بَكْشَا خُدا
 اَبَجِ كُوزَلِ بِلْ كُوزَلِ قَابِوْ لَرِیْ نَكْرِیَا
 بَشَقْ اَوْدَمَكِ اَعَاذِ كَرِیْ اِسْتِغْنَا ح
 ایدِیْنِ اَتَمَكِ وِدْخِیْ رُوشِیْ كَرْدَنِ اَبَقَا
 بَخُونِ اَوْدَمَا یَهْ كُشَادَهْ وَاچَلِشِ مَفْتُوحِ
 قَنْدَهْ كِیْمِ اَوْنَسَهْ كَلِیدِ ایلَهْ اَتَمِ مَفْتَا ح
 طَیْرِ اِنِیْلَهْ پَرِیْدَنِ دَخِیْ اَوچَمَا غَهْ وُشِشِ
 اَوچِیْ طَیْرِ وِیْرَنِ دَقَسْتِ پَرِ وُجَنَا ح
 بَلِیْلَكِ بَرِ اَلَهْ عِلَامَتِ وِخِیْ مَانْدِیْنَشِ
 هَمِ دِهَانِیْدَنِ قُورْ تَلَمَغَهْ دِیْنِ لَدِیْ جَنَا ح
 فَلَكَ وِكَشِیْ كَلِیدِ رُزَا لَهْ دَخِیْ شَكِ وُتَمِ
 اَشْتَا یُوْزُ كُجَهْ دَرِ لَرِیْ پَسِیْدِ رَصْبَا ح
 بَادِ بَانَ اِلَهْ شَرَا ح اَوَّلُ رَا یَسَدِ كَرِیْلَكِنِ

کشتیان ابلہ کی یہ پیشتر ملا خ
اصل بیچ اولد نیسہ کو کفر و خال اولد
نار قاز و نارالمہ و سبب تفاسخ
نریده و مسکه تن یاغی نبد کفک و گوئی
شخم و بیسہ ایج یاغید رجس و صبا
دخی جانر خادی نهر زدن یعنی صبا
مشدلو مزده بشارت خسته سلطان المغان
هم او اسنج و ایت برق ساز سلا
خاطر واک ز ناک کدور تله ماکد اولسه
محل خبی مثنی ایدانی اصل
فعل و فعل و فعل و فعل و فعل و فعل
لطف حقدرا و مزه کشف اوله طالع
مرفت راجه سبک اوله راحت ارواح

اول تخت دخی او کد ندر و پمشک
امدی مالک سر و شو و دخی فرشته
جنت بهشت و او یقود دخی بحیم طامو
کوک اسمان سما و ارض و زمین یزدر
خیم و ستار و یلدر روز کهار کندر
سپ لرو کجه دخی یعنی که او ز که اخر
شمس کشتن چور شید ماه و قمر دی
خسول کدا فیر و بای و غنی توان کر
تمر اولدی شیر و خمران به چون سفر
شیرین و طالع حلوم فاکه به پمشک
فرزانه او صلی و عاقبت شعر اولدی موی
طینی اولدی یلچ و کل حفظ اولدی پاس

کو علی نوانا او عالم بیلمی دن
 ناظر کورچی بدنا اور کج سنام سرپا
 صحرایان ز غامون خارج طشیر بیرون
 دیوانه دلی مجنون طیب و نجس بیچار
 لجه سقا اور سندر نای و قصه
 سیم و فضا هم کشد رالتون ذهب دخی در
 انم و سیر شهادت خون بر کیماد
 صودخی اب و ماد بسیار و جقد اکثر
 قفطان و ثوب و جامه قول بنده دی غلام
 لال اولدی دلسوز اب کمر لخمی امیر
 دوشورده فرام کرده دیمک جمعیت
 اسب آن و هم فرستد دخی عمارت شد خرد
 چاغ چاغ و کاه قفطانا بین کو بر اغی

راجل پیاده یا یاری راس و باشجون
 قید قلبی مذهب هر عقلی کذب اولو
 مضارع اخب و لکنند جوه مفعول
 مفعول فاعله مفعول فاعله المفعول المفعول
 انجام بکن خدا یا ایذو بمن کن اسان
 بکه گزجه ایدوب ای تگری بونی نور

چومدم ادم اینان و قیغ دوزیکسان
 کلن عروس ایله بانو جماع قیغ کان
 نیادده دخی خند اولدی بنش فرد ختر
 چوبغل اوله قفرا ستر له اولدی تین و صمان
 حیط او دودن دخی هیزم انا و مادرا امر

چو ضایع اولدی یکن کم صنو وطن پندان
 قاش اولدی حاجیه و ابروی زیاده
 و حب مریم خسته و صبر و دوا و مردمان
 دی سبب سوگناه دشنام استمه حیمه
 شفه طوق کی ز لب و سین و دین دندان
 یتیم و سبزاوله اخضر قیل و سرخ حمه
 صر و در در اوله اصف صقین و اخضر هان
 کبود و کولک دخی ازرق سپید و اق ابیض
 سیاه و قار و اسود خفی و کرب و بهان
 چو صبح و رنگ اوله بویه بویه دی قدبالا
 یکن استیغ و کم لکه زیل آتک دامان
 طش اولدی سکه و حب و دخت اغلج

دخی

دخی قلاعه مثال فلادخت اولدی صیان
 دین اولدی رکیه و زانو و رخیل و پایانی
 کسک ککج و مکر و زکما و او یله ضیانت
 دی شوک و دیکن یحیی و فار و کر و و حیمه
 چو تلخ و برف آدیدر قازم طریقی باران
 تهمی و لوق ابسه بوشتی قوق و اذن اسبه
 او هنر و منکب آدی دوش و خندا و یلوان
 میان و اورتیه و سطهم دهان آخره
 غرق یراغه و قرعی جل و یوزه سنان
 دگر سکه ایلیمه شن دبح طبع بر دگر
 بوجر محبت مجنونه طال مکه حرز
 مفاعلی مفاعلی مفاعلی مفاعلی
 فکن بغیرک مویا ح مجلس السلطان

برو شنی تو شو بوی چراغ بزم شاه
اشیغی که قند شکر چو اولیایان

رجل مرد کشتی دشتی زین نسای
بیک قره مزده مکان یزد و جا
سمک ماهی بالی غلک ملحو طغر
امک سعی و کوشی عمل ایستی کس
جو او صید و خجیر حلیب سد و شیر
چن کی ادا ای قند کجا
بر ز بزم و بعضی همه جماعه هب
یده اعطی هم و بر من لی بکا
بکی سواد هم قل خجیر بی کل
و بیستان و خندان تعال کل بیلا

نه در خوف و برا و ست و تحت التورین
و یان کشت و جنب و طرف سخا بکا
توسنی انت دون یعنی کیم امسودی
و یارنی که کون اولدی قردا غدا
بیوک جقیدر یوزم و کرده بر
ولی عید و جشن ادی ییو امر اولا
ای کلای معناده آمد کبی
اگانی و من اولدی یوق نا و
چو کمر عین و چشم و یوق در نور
ان یانق شو شاخ که بیدار اولا
نروخل و ارکک واق هم و نیر
بی کودک او غلن کمان توسر بیلا
عقب او کچه با شیه در مفسه

دخی پاشت و قوشق اولدی خا
سوخ و نوح شادی غصه تاسه
هم اندوه و شرم و اوتفق مایا
نمون نمون نمون نمون
جمع علوما و کئی خا فطما
قراهم کن اموختگان یاسی دار
دوشر بلوریده از بیره خا
خا خک و هم کجیدر خندان
باکی و اغلیجیدر کران
دی بیانه و قماشه کتا لا
چیلغه دیدی بر حنه عریان
میر یان قوشق آلبی مضیف

نیف و قوشق دخی یغنه مه مان
لحم و انت کوشق و بملکد آما
انک و خبز و بملکد در نان
انگبین کبی در سر بال و عسل
هم بیاز بصل براه صوغان
کوسقند اوله غنه کبی قیور
کرک و ذیب قور و اسد شیرلان
بر کبی مغز و محل قوری بیره
کبک آهو و غزال اولدی خا مان
پاسبان صقلجیدر حافظ
هم قیوجی دخی صاحب در یان
دی بیونه دخی جید و گردن
دخی دوار و دویجی کر دان

آرزو است که و دخی طلب
طالب و استجید که جو یاز
چون نشسته او تو درن قاعه
دخی غاری و یلچی و یاز
معم نشین او تو رفدست مقعد
دخی کشت اولدی نماشا سیران
نمل و مورایسه قریحه مشهور
خیه و ماز اوله اماله یلان
ملکوزه دیدی کرار و خنزر
خایه و دخی ورق ترسان
تعلب و دلکی یه دیر کر و یاه
سک وایت کلب و دروغ کذب و یلان
دخی و باغ و دخی و آب و یلان

بالغ

بالغ و ایشچی داخی رسان
نملات فملات فملات
انت سباح و هدا عثمان
اشناست مکرانی دریا
سنگه یوزجک بوذکر اولدی همان

رطب ایله تر یاشد در خسته ایله یاشی
طاهر و پاک آرید در خل ایله نبورارو
کره کدی هر در موشی جی فاره در
عظم و کک استخوان و دوشی و باغی عدو
باز و عضد یعنی فول راه و طریق ایله
چپ که یسار یکه صول بود دخی اغل استو
عرق و دخی رک طمر افد و برون بیله در

چکه رنخندان دقن حلقه و بوزد رنکلو
دخی بیاشامدناج دخی انشرب بمک
خردن واکل بمک یک بخورید و کلو
خورد دخی برخواست قم کبابیده دقن
هم غیب انگور او زمرع و بقدر کدو
برخی مخلوط و فصعه چوک کاسد
هم سبیلد حمیری بر دق و البیق سکو
مات یوغه و لبن هم فکه اغوز لبکا
کا و صغیر در بر دق حبس ایو ایو
قور بغیه دیلور صفدر له غول هم
بق اوینگزود و سلاک کد فلو
مقتعلن مقتعلن فاعلن فاعلن
هذه مفتاحکم لایکم ان تقیو

ایست کلید شما تا یکشاید در
قایق کزی اجمعه افسته اختار بو

مثل حدیلا اولدی یو آهن دمر
قمر ایله انگشت اولور اما کمر
اصبع و بر موق دخی انگشت و هم
ناخن و طریق دخی یقنی ظفر
صاع طرف راسته و هم یمن
صاع دخی اوچک و پیمانه
هک دخی سو کند و یمن اولدی
اجبی اولان لشنه په دی نلخ و مر
قاون یسه خریزه بطنی در
کسی دخی سطح اقطع دیک اولور بپر

اَنْعَبْ وَاِلَيْتَ بِيْرَايِ مَعْتَسِبْ
اَنْتَ بِيَاوَزْدَمِيْكَ اَوْ كَمَلْتَنُوْر
نَغْرُوحَسْنُ كُوْچُكْ اَوْ لَا نَايِ اَنْحِي
مِثْلَكَ هَمُوْنُ نُوْ مَعْنُكَ سَبِيْ دُوْر
اَزْدُوْر هَمْدُخِي اَنْدُكَ قَلِيْل
زَايِدُوْر اَتَقُوْ دُخِي اَفْرُوْ سَكْدُوْر
زِيُوْرُوْر زِيْنَتِ دُخِي يَعْنِي نَزْكُ
اَحْكُوْ هَمْدُخِي كُوْر دُوْر
مَنْتَعَلَقُ مَفْتَعَلَقُ وَفَاعِلُ
هُوَ غُلَامُ بِيْنِ غُلَامٍ اَنْتَ حُرُوْر
بِيُوْرُوْر خَانَهُ نُوْ اَوْ بِيْ سَدَهْ زَادُ
سَقُوْ اَوْ شَاغِيْسِيْ اَوْ قُوْلُهُ اَوْ غُلِيْمُهُ

كَبِيْ كَهْمُوْر اَوْ لُوْر مِثْلَ الصَّفِيْرِ
هَمْدُ نَزْكُ وَاَوْ لُوْيهْ دِيْدِيْ كَبِيْرُ
كَارْدُ اَوْ لُوْيهْ دُخِي خُجُوْ سَكِيْنُ
قَلِيْلُهُ سَيْفُهُ دِيْدِيْ لَمْ شَمِشِيْرُ
اَوْ بِيْجِيْ وَ قَارِيْ خَوَانَدُ خَوَانَدُ
كَاتِبُ وَاِيَا زَجِيْ يَهْ دِيْدِيْ دِيْبِيْرُ
دُخِي سَجْمِيْهِ طَرْتُوْ مَوْزُوْر
بَاَزْمُوْ هَمْدُ نِيْشَتِيْنُ وَ خُجُوْ
هَمْدُ حُجْسَتَهْ مِيْبَارُكُ قُوْلُوْ مَعْنَتِ
دُخِي شُوَارِ جِيْنُ وَ عَسِيْرُ
كُوْلُوْ سِيْنَهْ صَدْرِيْ اَوْ لُوْ اَمَّا
بَطْنُ وَ قَارِيْ شِيْ كَمْدُ شَبِيْعُ لُوْ
عَقْدُوْ سَكْفِيْمُ مِثْلَ لِيْ دُخُوْشَهْ

زَفْتِ وَهَمَّ قَارَهُ سَائِرَهُ دِيْدِي قَبْرِ
اَوْزُونِ اَيْسَه دِرْزِ كِي طَوِيلِ
قَضَه كَوْنَاهُ اَوْ لَوْ مِثَالِ صَفَا
اِنْ دِلْمَشِي شَنِدَه وَ مَسْمُوعِ ع
دِيَه آكَاهُ وَ طَوْنِي يَه خَبِيرِ
اَمِشِي رَاضِعِ اَوْ لَدِي هُم هَشِيرِ
حَامِنِي وَ اَكْشَبِ تَرَشِدِ رَا
تَوْمِ كِي دُرُزِ صَرْمَسَقِ وَ سَپَرِ
فَعَلَاتِي مَفَاعِلِي فَعَلَاتِ
اَنْتِي مُسْتَبِرِ اَنْتِ مَنْبِرِ
تَابِ چَوْنَه مَنْ قُوْرُ خَشَنَه
نُورِ اَوْ مَنْ بِي اِشْقِي سَنِ اِي پَرِ

تبرکات

اَبْرُو بَوَاتْ اَوْلِيْ مَا نَدِ سَحَابِ
كَلای بِرُ مَعْنی یِه ضافی طوهری نَابِ
سَرِجِه وَ كُنْجِدَا یَسِه عَصْفُورِ دُرِ
هَمْدِ كَلَاغِ وَ قَرَغِه یِه دِرِ كَرِ خَرَابِ
یَا رِیْنِ مَشْقُوقِ كِی چَغْتِه دُرِ
هَمْدِ اَدَنْدُ وَ طَاغِثِه دِرِ كَرِ حِسَابِ
مُتَصِلِ هَمْدِ اَوْ شَقِ یُوسُتِه دُرِ
دَاخِی وَ پِرَانِه یِقِی یَعْنِ خَرَابِ
هَمْدِ مَطْلَا صَوْنِیْ اَنْدِه دِه دُرِ
مَاءِ وَرْدِ وَ كَلِ صَوْبِ یَعْنِ كَلَابِ
اَرَبِّ طَوَاشِیْ دَخِی خَرَكِ شَدْرِ
اِیْتِلَه دِرِ كَرِ كَانِ وَ عَمْدِ كَلَابِ
نَاوِدَانِ مِزَابِ اَوْ لَقِ اَرْدَاوَنْ دَقِیْقِ

دَاخِ طَاحُونًا وَدَكْرَةً اِيَسَابُ
هَمْ وَسَادَه يَصْدَقُ وَبَالِيْنِ دُر
دُوشَكِه دِيَرَكُر فَرَاش وَجَامَه خُوب
خَبِيَه وَآلِي دَخِي بِشَانِي دُر
بَل بَدَان اَعْلَم دَخِي جِد بُوَرِيَاب
بَاد زَنَدَمُر مَرُوَه وَ يَلِي سِرَه
هَمْ مَحَا مَكْسُ اَخِي سَكَّ كِي دِيَاب
كَرَنُج اِيَسَه لَبَن وَخِشْت اَوُورُولِي
خَاك اِيَلَه طَبَرَات مِثَالِدُر تَرَاب
تَاب نَاك اَتِيْمَك دِكُر سَك كُوْمَلِي عَس
بَل دَمَل خُورِي اِي عَا لِيَجَنَاب
فَلَدَت فَاَعْلَاق فَعْلَا ت
رَبِ افْتَح مِنْ عُلُومِ كُلِّ يَاب

باخدا

يَا خُدَا الْكُشَادِر دَانِيْكَار
بَلْكَوَلَر قَا بُوْسُن اِيَح تَكْرِي جِلَاب
بُرَد

بُرَد زِمِسْتَان كِي قِشِي تَكْرِي طَلْعِي بُرَد
هَمْ غُر و قَبْلَان و بَلَنَك و دِيُو دَخِي غُفَرِي دُر
يَا ز و بَس و هَمْ بَهَار و صِيْف و تَابِسْتَان و
بَايِر و كُوْرِي عِي حَرِيْف و هَلْ دَخِي بُوْرِيَج حَمِد
مَشْرِق و خَاوَر و كُون طُوغِي بَر بَاخْتَر و غُرَب
بَلْ عَام و سَال دِهَمْ دَخِي رَشَك و كُوْفَا و بُوْرِي
خِي و دِي سَوَلَه زَنَدَه دُر مِسْت اَوُورُولِي خُوْمَر دُر
چُنْد و سِيَه كَشَر و كَم چُنْد و نِيَجَه بَرِيَك اَحَد
اَشِيْنِي اِيَكِي دَوَاقِج نَلْت سِيَه و دُرْت جَار دُر
بُش خُوسِي و نِيَج اَلُو شِيْشِي سِيَه شَمَار مَانِي غَدَر

يَا

بَا

حَفَّتْ دِيْدِي سَبْعُ وَ سَكْرَ هَشْتُ وَ عَمَانَه طَقُو
سَعُ وَ عَشْرَه اَوْفَ يَكْرِي بِسِتْ وَ عَشْرِي اِي سَنَه
سِي اَوْفَر تَلَوْن اَرْبَعُوْنَ جَل قَرَب وَ نَجَاه اَلِدَر
خَمْسُوْنَ وَ سِتُوْنَ شَصْتْ وَ اَلْتَمِشْتُوْنَ شَمُوْنَ صِمَه عَد
هَفْتَاد وَ سَبْعُوْنَ وَ لَوْد يُوَز دَر مَاهِيه مَا سَنَد صَد
طَقَان وَ تَعُوْن اِي تَمِشْتِ هَشْتَاد ثَمَاوُن سَكُو
اَلْف وَ هَزَارِيك صَد غَزَار يُوَزِيك مَانَه اَلْف اَوَلُو
اَتَمِي وَ كَمَلْتَر ثَمَاوُنِي دَخِي كُوْدَه حَبَسَد ه
بَنَدُو اَوَكْتَلَر وَ عَطَر وَ هَم وَ ضَع نَهَادَنْدَر وَ قَف
بَنَد اَوَلِي قَيْدُو بَنَج دَخِي فَا سِدَايَر اَمَر سَنَه بَد
مُسْتَفْعَلِيْن مُسْتَفْعَلِيْن مُسْتَفْعَلِيْن مُسْتَفْعَلِيْن
يَا زَيْنَا سِرِّ لَنَا السِّر الَّذِي عِنْدَ السَّيِّدِ
يَهْ اِنْ مَا اَسَان يَكُنْ مَا رَا كِه رَا زِي رَا سَتَان

بَنِي مَكْرَقِيْل تَكْرِي طَوْرِيْلَه كِيَزِي مَدَد

دَر لِكَ جَوَزِيْدَه كَانِيْدَمَر يَعْنِي كِيَم حَيَات
اَوَلَك مَرُوْن اَسِيكِه اَوَلُو رَشِيْه سَمَك
عَصِيَان سُوْج كَنَاه اَوَلُو قَبَر وَ كُوْر سِيْن
هَم سُوْج لِيْلَر كَاهَا كَدَان يَعْنِي كِيَم عَصَا
مَتَار كَرِيَه سِيْجَلْمِيْن مِثْل اَلِيْدَر
دَاخِي كِيَاه دَاوَت كِيِي دَر مَعْنِيَه نَبَات
قَرَق كَنِيْن ك وَ اَمَه زُوْنَج دِي دَمَه
بَسْتَان وَ تَدِي اَوَلُو مَرَه نَفَر وَ شَج دِي صَان
بَسُوْر دَا سِه وَ رَا دَخِي اَوَلَك بَنِي اَوَلُو اَمَام
هَم سُوْدَه هَب يَكَا د بَنِي لُوْر يَعْنِي كِيَم جَمَاه
مَاوُن قَاچُو دَخِي مَا سَنَد بَار دَان

بوسیده چو دیندی نلیدی هم رنات
بوشیده و خفی صورت سکه کز لیده
بوس و ایشی دی قهله یه اضجع جفت یات
مفعول فاعلا مفاعیل فاعلا ت
المتقیم لینی رفیع مع البقیات
هم بکرهان شود هیچ راستی
از غولار ایله اولدی یولداش طو غری

فیغنه عجه در و لی بود خی خایکینه هم
صرجه زجاجمش بلی بردخی ابکینه هم
بیضه ایسه یمرده و همدخی خایه مرغیش
دزد ایسه لقی اغریدیر تاوغ و ماکیان خج
عقد کرم کبی کور یله کجلم اولدی خم
کره

کپری بل اولدی قنطره نهر ایله دورا یسه در
شیر و قمریشی دخی و زده عقه و قعود در دشم
ای و کلام و قنطری در ایشی چله معنی نه در
وانوار تق ایسه بیتی ناقص و اکسک ایسه کم
غصی و بیدق که شاخ اولور زهره حاک
کرم و لنگ چبو غی زنجش و بغشلق کرم
بوست و جلد و هم در ی کو ملک و پیرهن
قاری عجزه پیر زن منغ ایسه کوراک
مرفق و در سسک و اوان کز اردش و زراع
ظهر ایله ارقه پشت و هم یو قلع و بستی علم
خال و چیره در یکن چین که ننه شی کبی
الجلین ایضا و نیو قلع و بستی ای دم
متعلین متاعلین متعلک متاعلین

لوسلوق عطا ورك اعطى مانت زوانم
 چنه شده چو بختى قوتى خدا و
 استغوا ايسه و يور من ايه من بولاكه هم
 بيكانه دنيا ليا فضل و مراد
 كدوس اولدي مثال زان خرمين
 بقداي ايسه خطه يغي كنندم
 هم داري يه ديدى دختى وارزون
 كلك دختى امدان مجيست
 ملك اوله داخى نف و سفتن
 كاز اولدي مثال صدي مقرا
 هم اكده نه در خياط و سوزن
 نقش اولدي نكاروش لاجه هم بجزه يه دي غونه زورن
 قطع طريق اولانك ادي يود او بر بچيدك
 كه اوله هم

هم كلسه

هم كاپسه كنشت اولور كليه رهبان و كشتى نوي رچن
 خاج ايسه صليب و شي چليبيا كافر مع ايسه كوتق
 مفعول مفاعلى فعلون السير يعين عشق حسن
 ديدن چو چنم مهن بهار يك سو كواخدايه كوكرات

منچو جو عدس مچك و ايه شعر جو
 قطن اولدي دختى پنبه و پنبه ايسه كرو
 بر و قوتى چاه دولت و بايقا كج چاه
 هم يار و خليل و وسند خانا بستان
 معينه دليل اولدي فلا و كيم هر هر
 شول اينجه كيدن داخى كې پير و
 هم شيبه خفا شدر داخى ايسه
 شول كيمه كند داخى عدس دختى شير و

اوبان و جام اولدی کلام سرح و این زین
فارسی و سوار تالی و ذاهبه کج کیتدی
پرخاش و خوش حرب زندان نهر اوله آور
پتوند کیزیدین و نر اولدی کن اولر شی
اولر ده ثنیا له پیر وینه دیمشله
هم دیدی هلال و یکی آیه مه کو
مفعول مفاعیل مفاعیل فعلن
الحیت مع الترهة کالضوء علی الضو
مهری که بیالیت چوهره و شنی روشن
سوی اریق آیدینه کبی و اری
فرب و اریق الذی قدر خدعه نصف و نیمه درباری
اولر هست اسراء و سکران ایلق صحو و هشیار
یقزک قاشی بکین قبی و یقزکدر خاتم اکثر

منور ایدین و درویشی قهر کلق ظلمه و تارک
زیانه در ارباب یاک تفایه در او حق کانون
سکوت هست ایسمک او صمغ غریز زاری
نشانه و کنانه پونه در قلعه خود باری
سر جید کچی الفجه کچر نا عسر سر بهراج
اولر مفت رایگان تجان نعم یعنی اوده آری
چو دینی و بورجه دیر لردام و رشقه بطلایا
بر شمن هدینه و صلح اولدی نصرت یوم باری
دو کوند عرس و سود و سولک و ماته دیدیلر یار
کرا خود آجر و مرزا اولدی و بر کز کفر باری
بارد رکع لری و جماعت و لدی معنده
دیش صوت و مسی آوده جده لغو و کاری
عجمیده کو کل مصری منور اوله کلامه خورون

بولوب بومطلع بجرى هرج سالدين انواری
مفاعیلن مفاعیلن مفاعیلن مفاعیلن
فوجیهی صفر التوت لسانی ذاکر اجا رک
دخ می زرد خام است و زبان می کوایان
دلبر کوکرت دیجیدر و بکری بو ز مک صاری

نغمه

بیابان و چو ل بر و قمر مل و در یک و غبار
دی ایله پیشه و داخی همیشه خلوت و صوفی آدی چام
آهویه دی ضعیفی و داخی یک بسله دی یحیی و د
دخی قند و پارسه دی یونر و هم مهار و بزرگ
نه لک ایله تساح و و ای نفی و خدمت اوله
سکرانیدر عصبه بی چنگل آدی در صلیح ایله کام
ختن دخی داماد و لیکلورک آدی زوج اوله دخی شود

یونر و غضوب آدی تند و له پوشه دی نف و دخی دام
زبیه و یونر و قمر و زهر قدید و قوری لک در قاف
دید یطبخ و بشکه پختند و چکک آدی در فی و خام
برسی اوله چاک در ادخ بال صلاصه با نر غار میش
سرایسه بامداد ایله طلا و ک از رینه دی سطح و بام
چکچ اوله فطیسی ایله تنک غلافیه قینک آدی نیام
دی تو سقونه تقرایله یارده دی تنک تویرغه دخی دم
کمر تو شق نظار و قون ادینه دی تنک و دخی خرم
ربیه دی دختر زن اوکی قیره سفیهک آدی کوله بون
دی یلکه تنک دخی جوده و دی خطویه اده و خدی کام
کمر نظرایت مدد حذایت یونر کذایت خاسی زارایت
بود افدیجره عشق ایله کین خواهی و بر در نظام
مفاعلق مفاعلق مفاعلق مفاعلق

فما القنايلغنا مقاصدا وكل صرام
خدای ماکه رسان مارا هیسته ما و کام
جلال بزمی اید کی ایله و غم دیکلمه
رندله کیسه چی یعنی کیم نیرا یی
ادی عاماد و ستونک چی دیرلر
شکوبک درد چی یعنی که نافه
وقع ایه افتادن و هم دخی دوشمک
مشغول زرد الوهم صاری ارکدن
مفیده هم لب و مغز اولدی چکرک
داخی ادم و قوتان خورش اولدی
هم عجلد رشتاب و دخی یومک
داس و ارقدردخی معینه منجک
هم درویدن حصاد و دخی یومک

حواشی

حواشی قزنا نیدر یا تله طغیر
قدردخی دیکلمه هر دخی چلمک
کوفته مضروبدم یعنی کلش
داخی کاریدن و هضم و سکرک
برکن و حم اسطره یعنی ستره
قازمخ اولدی سره فتنه کم مک
پیرایله کوک اده سواج هومر
داخی شنیدر دعیت سمع و شتمک
طرف کیسه چی اولک صاچه دیرلر
داخی نفول کاله پرچم و پرچک
منسرح مطوی صیقل ایلدوبل
آینه قلبکی ای یوزی کوکچک
مقتلین فاعل معناه مقتلین فع
مقتلین

من عرف نفسه لم يك مضحك

هر که بداند خود شو خنده زناغ

اولیه شکل بنی کند بی کرک

خشیق اولدی ایری درشت ^{ای} حرم نرود بیک

رمله هم قطع و سوری آدی دیه فربه و سمره

سفر اوله چرخ و دخی چقرجه او تلو کند ایری ^{ای} انصر

طوغنی ایسه یازی و باز اولور دخی حقد ^{ای} کند

دی کلنک و طره نه کرکی هم نوی ^{ای} ایسه شویش

دی کی کرجه هم ماه کبوتر و هم یکله ^{ای} ناله

دیه باش پستانه خجی کله تا کی طوق ^{ای} ق

دیه مقرو و بینی به نفع و هم دخی قمع و ^{ای} ریم ادید

دی یفری شانه و کتف و هم طرف اوله ^{ای} شانه

دیه تسلیمت

دیه تسلیمت و بیغه بروق ^{ای} اشاقق استوار دور

ینه بحر کامله طالبی نجه ^{ای} جوهری المین

کو کلی بومعل ^{ای} صا ابی جانک ^{ای} ممانده اوله

متفاعلن متفاعلن متفاعلن ^{ای} متفاعلن

ادب الصبی سعادت و عنابة لمن ^{ای} المعین

اشک مشرق کو دی چاه ویرای زبیری ^{ای} کبر

اودی او شفاغ ^{ای} امله با بلع و دخی بوم اول ^{ای} یرد دین

یسی ^{ای} یسی یتر او ازورر که اوله ^{ای} بشک

مشق سرور کار به تر ابو ^{ای} بر لاجی هراج

پچه در بلند و شامخ و دخی ^{ای} خجی ^{ای} حله

دخی طوغری ^{ای} اول ^{ای} مثالی اوله ^{ای} ده راست

یالبی ^{ای} دخی ^{ای} اوله ^{ای} دنیادی و ^{ای} هاج

دَلَّيْكَ اَيْدِيَّتَهُ دِيكَ مَا هَتَابُ وَفَر
 دَكُنْكَ عَصَا وَجُوبِ وَدِشْتَن جَنِي وَجِيد
 دَلَّيْكَ اَبْ رَوَانِ نَتَقِي صَوِيهِ دِيكَ مَا هَتَا جِاج
 تَرِه بُولَشَقْ مَكْتَر خِيَرَه قَبْرَشَقْ مَخْلَس
 نَفْلَه بَا مَدَا تَابَانَا طَكْ اَشَقْلَه بَعْنِي بِلَا نَج
 شَوَا وَجِي تَقِي بَعْنِي مَصْرُوعَه دِي نَلَكْ دِي وَفَر سَا
 اَوْرِي تَقِي كَوِي جِي خُود بِيْنِ اَوْلَانِ اَنِيْسه اَوْلَكْ نَجَا ج
 دَخِي كَر دِيَادَ وَاَعْصَا رَا مَلَه مَعْنِيَه قَصْرُوعَه
 دِي يَكْرَاكْ اَتْ مَثَالِي اَوْلَه اَسْبَ تَارِي عِلَا ج
 اَوِي جَزْدِ وَدِخِي وَارْدَانِ دَخِي قَبْرُ كِرَانِ وَنَجَا
 دِي شَرَبَار كَش كِيْم دَوِي يَوِي كِي اَوْلَه فَتَا ج

بسم الله الرحمن الرحيم المستعین

الحمد لله العلی القوی الجبار والصلوة و

السلام علی النبی المختار وعلی آله واصحابه

الاطهار والاخیار اما بعد چنین میگویند

احوج الناس محمد بن حاجی الیاس غفر الله

عنها چون صبیان را معلمان پیش

از تعلم لغت عربی رغبت میداشتند

بگفتن

بگفتن زبان فارسی بحسب تعلیم ایشان

ان کتاب بر نسق علم تصریف خست شد مشتمل

بر ده قسم و چهار فصل و اورا تحف الهادی

بنام نیراد و بالله التوفیق و هو نعم التوفیق

قسم اول قسم دوم قسم سوم
مصدر ماضی مستقبل

قسم چهارم قسم پنجم قسم ششم
حال امر نهی

قسم هفتم قسم هشتم
مجد اسم فاعل اسم مفعول

فصل اول در اسماء و افعالی

کوکلو در راهین بدر

فصل دوم در اسماء اعضاء

اعضا اسلمین بدر

فصل سوم اسماء ضاعات

ضغائر وین بدر

فصل چهارم در اسماء حیوانات

حیوانات وین بدر

دانشستن شغلتن اموتن خواندن

بملک کل مقیم کورنگ اوقیمق

نوشتن فرمودن نمودن آمدن

یازمق بیورمق کورنگ کلک

رفتن آمدن نشستن برخاستن

کینک کلمک روتورمق دورمق

تویش آوردن آشامیدن لیسن

کوکلو در راهین بدر کورنگ ریمک بملق

خامیدن چیدن کواژن دوزن

چیمق اولومق کورنگ رورمق

نماز گذارن دیدن شنیدن شغولتن

غاز قلمق کورنگ ریمک حلقمق

در اغوش گرفتن در بغل کردن دستن تزییدن

قوبمق قوتلمق دورمق کلک

کزیدن بوسیدن دستن همکیدن

کورنگ ریمک رومک قورنمق ریمک

نگریستن پروردن پذیرفتن کردن

بیمق کورنگ قورنمق ریمک

شدن مالیدن دوشیدن تزییدن

رولمق رومق حلقمق دورمق

هیشتن	لغزیدن	کفتن	تن زدن
وزرمو	سیرمو	سویلمک	رسم زرمو
توسیدن	افتادن	انداختن	اندوختن
قورمق	دورمک	دعق	قرنمک
افکندن	نهادن	کدشتن	کدشتن
بررق من	قورمق	صامق	یکمک
برداشتن	دبودن	فریغتن	شستن
کوترمک	قابمق	الدمق	یومق
پوشیدن	پوشیدن	پچیدن	خفتن
کیمک	کیمک	دورمک	صارمق
نویدن	غنودن	سوختن	افروختن
دوغمق	دوغمق	باغق	یانمورمق
زدن	کوفتن	مردن	کشتن
دورمق	دورمک	دورمک	دورمک

ویشتن	بستن	کشان	خندیدن
دورمک	بستن	دورمق	کولمک
کوتختن	چاهیدن	کجادیدن	کریستن
دورمق	دورمک	مرزومق	دورمق
فرستادن	سپردن	چسبیدن	فردن
کوترمک	طایرورمق	پایسمق	صمق
افسردن	مانشتن	بایستن	شایستن
دورمک	بکرمک	کوکردمق	برامق
توانستن	پزفردن	دیهیدن	پیمودن
کوتورمک	صومق	قورمق	دورمق
ددیدن	بریدن	دوختن	شکستن
برعق	کسمک	دورمک	صنرمق
کسیختن	کشیدن	خاردن	خراشیدن
دورمک	چکمک	فاسمق	طرمق

پرسیدن	جستن	یافتن	دریاسیدن
آوردن	برگشتن	بولی	دو کوه
فرج کردن	آغوش دادن	تراویدن	پود کردن
لایق	(صلوات)	کرفه	عالم را
خردیدن	سنیدن	دادن	خواستن
صاف کردن	لایق	ویران	ویران
درختن	استادن	رستن	چریدن
دو کوه	دو کوه	دو کوه	دو کوه
باریدن	نازیدن	دویدن	تاختن
بنی	ناله	سکه	چای
رسیدن	ماندن	نالیدن	رنودن
در کوه	قامت	دکک	کله
زنویدن	در آمدن	بیرو آمدن	جنبیدن
دو کوه	در کوه	طرز	ویران

حاجه

کجگاه داشتن	چکیدن	نزدن	ککیدن
صاف کردن	ویران	فاسق	را
بند داشتن	برگشتن	پسندیدن	برازیدن
دو کوه	دو کوه	دو کوه	دو کوه
بیختن	سرشتن	چوشتن	کوشیدن
را	بلا	فای	دور
کداختن	امیختن	شکافتن	انگختن
را	فار	یار	قور
شمردن	ساختن	آفریدن	بخشیدن
صایق	وز	بر	باغ
درختن	ستردن	خسیدن	غلطیدن
بلر	فر	را	یو
دمیدن	دزدیدن	اوختن	شرمیدن
دو کوه	دو کوه	دو کوه	دو کوه

۱۱

فراتش کردن چسیدن نوردیدن نشاندن
دوونق ووزمک ووزمک ووزمک

ورزیدن کردن راندن کاشتن
بیزه قنق بایک سورمک رگمک

دروپنک دامیدن رمیدن پرسیدن
بیمک صاورمق دورمک صورمق

نواختن کنجیدن سنجیدن آلودن
روشنق ضفوق ووزمق بوشمق

پاشیدن افشاندن آرمیدن رگستن
صاجمق سگمک بزمک بزمک

خرامیدن آرامیدن سرهمیدن خفکردن
صالمق وکلمک بلامق بومق

افزودن کاستن نستودن نکومیدن
دوروزمق رگمک دورمک خورلامق

سنگین دجیدن آماسیدن تراکیدن
بیمک انجمک ششمک جندامق

پرسیدن آمرزیده زبیدن شنورکن
طایمق بارلمق دوونق صودبوزمک

ازمودن پیوستن باده کردن پاییدن
صنیق اولشمک ایورمک کوبمک

درنگ کردن خند کردن سرفیدن کزیدن
اکلمک سبت اعلک اوکسورمک دوشمک

تراشیدن بشاندن کنیدن کندیدن
بومق اومک قازمق قومق

پوسیدن سفتن زدودن اندودن
چورمک دلمک پکدن اجمق شومق

پناهیدن روبه کردن باد کردن بغلیدن
صغتمق بنوارمق اریانمق صغلامق

المصدر دانستن را شناختن را آموختن را
بگو بگو بگو

الآخره النفي المصدر ندانن شناختن
بگو بگو

نیا موخن الی آخره الماضی دانست
او کردند

شناخت آموخت الی آخره جمع الماضی
اکلدن او کردند

دانستند شناختند آموختند مخاطب
بدیدر اکلدیدر او کردند

الماضی دانستی شناختی آموختی
بلد کرد اکلد کرد او کردند

الآخره جمع مخاطب الماضی دانستید شناختید
بلد کوز اکلد کوز

شناختید

دانستند

شناختید آموختید الی آخره نفس تکمعه دانستم
او کردند کوز او کردند کوز

شناختیم آموختیم الی آخره متکلم مع الغير
اکلدیم او کردند

دانستیم شناختیم آموختیم الی آخره
بلد کرد اکلد کرد او کردند

المستقبل بدانند بشناسد بیاورد
بیدر اکلد او کردند

بخواند بنویسد بفرماید بنماید
اوید یازد بفرزد کوسره

بباید برود بنشیند برخیزد
بور بکشد او توره

ببرد بیاورد بخورد بیاشامد
بلد کوز اکلد کوز

صفحه

بلیسد	بخاید	بخشد	بکوارد
یلای	چرخید	داده	سکریه
بپوید	ببند	بشنود	بکیرد
بند	کور	اشیده	دور
بکزد	ببوسد	بکشد	بنکیرد
ایصر	اوپ	ام	باو
بپروید	ببندید	بکند	بشو
بسد	بقول	ایده	اور
بپرد	بپایزد	بسرشد	بجو شد
بشوره	ایله	یوغره	قایینه
بیامیزد	بشکافد	بشرد	بیافزید
قارینه	یار	صاب	یاراده
بخشد	بدرخشد	بخشاند	بغلطاند
باغزند	بلدرابه	اصلده	روالنه

بمیرد

بدمد	بدزد	بیایزد	بشرد
ادفزه	ادخرله	اصه	اوتانه
فراموش کند	بنوردد	بنشانند	بکرنند
اونوده	دوره	وبکر	لورتنه
بکارد	بدرود	بدامد	برود
لر	بچ	صاوره	ضوره
بپرسید	بنوازند	بکنند	بشد
ضوره	روخسینه	صیو	فاره
ببنددزد	بیالاید	بیاشد	بیفشاند
قازانه	بولانه	صاب	سکه
بیارید	بخزاید	طیره شد	بسراید
بیزه	صانه	قافه	یرلایه
خفکند	بیاراند	بیفزاید	بکامید
بوغ	وکلنه	لر توره	رکد

بستاید بنگی مید بشکفتد بر خند
اوک نور لبه خجریه رخزه

بزرگد برسند بیاموزد بزرگد
چنانکه ظایرند (و کرد) و دود

بیاماسد شناکند
بیازماید بیرون
روزه

یاوه کند بیامد درنگ کند به پرورد
یتوره کز رکنه

خسته کند ببرد بکند بترشد
سنت اریده از کوره دوشه یوه

بشاید بکند پیوسته بسفتد
زود زبید زجوریه

بزداید بینداید بنهاید لایه کند
با سزای صواب اصغر یلواره

۷۵۲

اور کند
ایمان

بشقد
فسفره

بدانند بحالند بدوشند بفرزند
بلزله سورته ضاعله خیره فر

بلغزند بگویند تن زنند برترسند
سیرالر حیرلر ابلالر قوردر

میفتند پیدا زد بیفکنند بنهند

مگذارند بر دارند بریانند بفرسند
رویدار قلدردل قاپرد

ستونید بخبند بیاماسند بیوشند
دوبار دوبار دوبار

اسانید بسوزند بیفزوزند بگویند
کویند ملا دلا اند دوکند

11

بمیسرند بکشند بریزند بر بندند
اول اول اول اول

بکشایند بکنند بگریزند بخارند
چهارم اول اول اول

بخشند بفشند بجایمند بخاشند
پانزدهم اول اول اول

بشایند بکندزند برهمند بپایمند
یازدهم اول اول اول

بدرند بریزند بدوزند بشکند
یازدهم اول اول اول

بخارند بکشد بخرشند بپزند
قاسم اول اول اول

بجویند برلیند بیاقتند بیابند
اسم اول اول اول

بفرشند بخورند بیارند بنارند
صاف اول اول اول

بدوند بپویند بنارند برسند
یوکر اول اول اول

بنالند درایند بیرون آیند بخشند
اکله اول اول اول

کنجاء دارند بهندارند بگردند بهسندند
صاف اول اول اول

بشناسند بیامورند مخاطب مستقبل
اکله اول اول اول

بدانی بشنای بیاموزی الی آخره
بلال اول اول اول

جمع مخاطب مستقبل بدانید بشناسید
بلال اول اول اول

بیا موزید الی اخره نفس متکلم وحده
رو کر نور

بدانم بشناسم بیا موزم الی اخره
بیلورم زکلم رو کر نور

متکلم مع الغير بدانم بشناسم بیا موزیم
بیلیم زکلم رو کر نور

الی اخره المال میدانم می شناسند می آموزد الی اخره
بیلور زکلم رو کر نور

جمع المال میدانم می شناسند می آموزند
بیلور زکلم رو کر نور

الی اخره مخاطب المال می دانی می شناسی
بیلور زکلم

می آموزی الی اخره متکلم وحده میدانم
رو کر نور زکلم

می آموزم الی اخره نفس متکلم مع الغير می دانیم
رو کر نور

می شناسم الی اخره بیا موزیم الی اخره بدان
زکلم رو کر نور

بشناسم بیا موزم الی اخره جمع الامر
زکلم

بدانم بشناسم بیا موزید الی اخره
بیلور زکلم رو کر نور

النهی بدانم بشناسم بیا موز
زکلم

الی اخره جمع النهی بدانم بشناسم
بیلور زکلم

بیا موزید النهی می داند می شناسد
زکلم بیلور

نمی آموزد جمع النفی می دانند نمی شناسند
 روگز روگز
 نمی آموزند الی اخره مخاطب النفی نمی دانی بی خبری
 روگز روگز
 نمی آموزی جمع مخاطب النفی نمی دانید نمی شناسید
 روگز روگز
 نمی آموزید نفس تکلم و حد نمی دایم نمی شناسم
 روگز روگز
 نمی آموزم نفس تکلم مع الغير نمی دانیم نمی شناسیم
 روگز روگز
 نمی آموزیم الحد ندانست نشخت نیاموست
 روگز روگز
 جمع الحد ندانستند نشختند نیاموستند
 روگز روگز

الی اخره مخاطب الجسد ندانستی نشانی
 روگز روگز
 نیاموستی الی اخره جمع مخاطب الجسد ندانستید
 روگز روگز
 نشاختید نیاموستید الی اخره نفس تکلم الواحد
 روگز روگز
 ندانستم نشاختم نیاموستم سکالم مع الغير
 روگز روگز
 ندانستم نشاختم نیاموستم الی اخره
 روگز روگز
 الفاعل دانسته آموزنده نشاخته
 روگز روگز
 الی اخره جمع الفاعل دانسته کاه نشاخته کاه
 روگز روگز

امورندگان الی اخره اسم المفعول دانسته
روکریخ

شناخته اموجه جمع اسم المفعول دانستگان
تانتش روکریخ

شناختگان
تانتش روکریخ

خدا
نگریخ

بهشت دوزخ آسمان کرا ن
جنت طامو کوک ویر قری

ستاره وان هفت ابر
ایلدوز رولیدر

زهرة شمس ریح مشری

زحل بروج آستان دوانترده
دانه بر جارد رده بکیر

ثور جوزا سرطان
روکوز قوز رلانج

سند میزان عقرب
سلج نرلزو م

جدی دلو حوت
زغلغ قوز باق

هفت یوزک ماهتاب
بدب بلدوزور لیدنلو بولم

برف بخ نگرک
قار بوز دولو

زال باد کرد
چی بیل قوز

برف
بلدرم

فوس و قدح	روزه	بامداد	امروز
لکم صاعان	کوه	صبح	بوکوه
فردا	پسردا	دی	پس پر
یاره	بریکوه	دوده کوه	لوه کوه
چاشنگاه	خاز بشتن	خاز دیک	
قوشوق	رویدانی زب	لیکندر خاز	
دی شب	پراندوش	نار یکی	روشنایی
دوده کچه	ربصرانی کچه	قرانلق	ریدنلق
خواب	سال	امسال	پارسال
بوخو	یل	بو بیل	بلدر
پر بر سال	برمار	تابنا	پاییز
زوبک بیل	باز	یابی	کوده دود
زمینان	سرما	کرم	بغین
قشش	صاوق	السی	جای

خاز دیک
رویدانی زب
لیکندر خاز
نار یکی
قرانلق
ریدنلق
پارسال
بلدر
پاییز
کوده دود
بغین
جای

جای	سنگ	خشت	فان
در اینوز	طاش	کریج	بلکو
خاک	کلوخ	نمک	کل
طیراق	کسک	دور	بالق
ریک	ناره	کج	امک
قوم	اشنو	کیرج	لوجی کرجن
اتش	اتشدان	اتش زنه	اخر
دود	دود قویچو	چشمق	کوز
دود	انکست	خاکتر	کوه
نوتوه	کومر	کول	طلاغ
ویره	نوده	فرار	نشیب
ریر	طرافره یغن	یوقوش	ریشش
اب	چشم	سطل	متر جاه
صو	بیکای	سندر	طولوم

نشیب
ریشش
متر جاه
طولوم

دلوه رود بیل دریا کشتی بادبان
 قوغ چای کپرب هرز کی یلکنی
 خانه بم در آستانه روزن ستون
 دو ورم لوز قیو ارشک بنجره جوارک
 بر دو نیره خیمه هر کام راه دور
 برنگ آلتون جاور قره لو یول لیراق
 نردیک بالا زبر چور درخت
 یاقین بوم رشق رنج نیکون
 بن درخت بیسح شاخ برک
 انج قوی کوک بدراق
 شکوف سایه جبهه نوبار
 چچک کولک یلمش تر فنده یلمش
 سبب امروده الو کردکان
 لاله روهو ابوا لاروک قوز

مادام

بادام سجد رز چفته عفره
 م نلک نلک باغ خوبوعی قورق
 انکر خوش سیدار بید موح فی
 اوزم سلیم فاقو سوک چام ای تمش
 کز اوردس خار ده کندوم جو
 الفون ای اردج ای دیکن کوی بندل ادره
 کادرس پیش خور اردن محو شیل
 اوزدارو اوما دارو مریک بوی
 ماش کلود تجانه زیده بوغچ اسبوس
 مردمک یرمک قیزاوت کون چورکن اونی پاپیراتی
 سیند کنو خرمزه مندواز یاده رنگ
 اوزرلک کندر فاقون قارپوز شیرین خیار
 سیر کز کدو سداب کاهو
 صوغان صاموسا کوی فاقو مقه لور ماروی

کاشی شیت فروش سست دومنه
کوبند طوق اونی قورقولاغ یونج بوشان

خرب سرد سما دوع کجا شترخان
کچی یونوزی صامشوق ملولان قوده قیانی

کشت شیار جاکاه
اکین قلخان اولوق پانبوغ

دغیر کاه کاه فراغ
کشان زوت صعلک کیک

تنک دراز کوتاه درشت
دار اوزن قصه ایور

نرم سخت سست
بومشوق پیک بومشوق

باریک صیره فریه نزار
رنج نصیب سکوز ارق

بشت بشت اری دار د
وار یوق اود دوتر

چیز مرد دن شوهر
ننه از عور در

نر ماده خون کوشت
ررکک ویش فان ات

رک بی پوست حرم
طار سیکر دری گوندر

بچه کموار سر استخوان
یاوری پشک بلش کولک

مغز بر دل کوجک خرد
بین اولو کچی اوشاق

کرد پیش کرد موی
بلاه دیولو بس کرد

کیو	بسیار	اندک	دود
ساج بولک	چوق	از	بزر
امست	دیر	سید	سیاه
یار	کچ	لغ	قره
کبود	زرد	سبز	سرخ
کوک	صارو	بشل	قرمز
کوش	ناکوش	دغ	روی
فولق	فولق دبی	کمدک	بور
رخ	خال	نکو	بد
یکاف	بک	ایو	بمان
کندم کون	سیاه چرده	زرد چرده	چشم
بغدار کولو	قره کوزلو	صارو کوزلو	کوز
بد	مره	نابین	نوج
کوز قیائی	کرپک	کوز سر	شانی

پیش	خشک	اشک	پیش
پاش	قوری	کوز باشی	الین
ابرو	پسی	خلم	دهان
قاش	نورن	سومک	اغز
لب	کلو	غبو	بفج
دوداغ	بوغز	توکرک	کوپک
دندان	زبان	کام	کنک
دیش	دیل	طعاع	دیل سوز
زنج	ریش	محاس	سبت
اکک	سقل	سقل	بیغ
کردن	دوش	پرداو	شار
بوین	چکین	قابورغا	دالو
پشت	دست	راست	حب
اروق	ال	ساع	فول

دوروغ	کج	انگشت	شیر
دانه	دانه	دانه	قارن
ناخون	منت	کر	دادن
ورن	ورن	دانه	دانه
بغل	سینه	شش	لستان
قولون	کوبک	دانه	دانه
دل	شکاه	کج	شکم
بورک	بورک	بورک	قارن
ناف	سرد	کرده	زهره
کوبک	فلاق	بکر	دو
پیه	خردره	ابدان	زهار
لا	قارون	قارون	قارون
کیس	خایه	کون	ران
قار	قار	قار	دانه

ران	کس	زانو	لنگ
اولون	قصر	در	اجل
لنگ	بای	بزوله	جوان
افسون	ایق	طیوف	بیکت
فرزند	دوموی	پدر	مادر
اغلی	قصر	انا	انا
فرست	برادر	خواهر	خضر
بونامش	قصر	قصر	قصر
مادرزن	داماد	عروس	ماتم
قاین	کوکو	کلن	دوکون
دوشیزه	پدراندر	مادراندر	بیه
بکر	اوکی	اکا	طول
آبستن	زند	مرده	شیر
بوکلور	دبیری	اولو	است

آسا قنار غنك پالوزه برلون
استك نورغك روغونق ترارش

كر گز خارش ابله دنبل
قوتور اشتر كچك قهرجوق چيبان

سرخره عده ديش ريم
قزاقوق بز ياره ايرين

بنده كنيزك اشنا بيكاز
قول جاريه بلبش ياد

خرمند بي خرد ارزان توان كر
عاقلكو عقلسز اوجوز باي

بیدار مست هشيار دلير
اوبوق سرخونق ايق بورلكو

سوار بياده ديده بان مهتر
انلو بيان كوزجی

دولو
كهتر

كهتر بهتر بش ايو
بكي اريوق اريوق

سوكنند كوله حليب
اند طاقوق خارجه

كدام كي اكنون
توق چان امدی قانده

اينك من ما
بو بن بر سن

شما ترا چون
بزر كا بنه جوقی

چكوز چند جارا
يچين پنجون اول

اين انجا انبي
بو انده بونده كيت

كيدر

چ	چراست	چوندر	چوندر
شمس	نیام	کار	استره
قلم	قین	بجوق	استره
کمان	زه	تیر	رزه
بای	کبرش	اوق	جبه
پیکان	اطمنکر	اطمن	اره
نمرن	دمرچی	دمر	بجوق
نیش	نیش	ترشت	سوفار
کسر	بانده	فازم	ایکله بیلدوزی
رشته	مس	ارزیر	سرب
ایپلک	بافر	قندای	قورشون
روپ	اردیز	لاک	نان
نوج	الک	نکه	الک

در

آرد	پوس	هیضم	من
اون	نیک	رودون	نجان
وقت	ایباب	ناودان	مک
حقه	اکرم	اولق	کره باغی
روغن	فد	دوغ	ترف
بلان	اغوز	ایران	یوغروت
بینو	پرزکر	هیس	کردون
قورت	ایکینجی	سبان	فانی
یوغ	بزار	سم	نوار
لویندروغ	قابش	زور	اورکن
کفشکر	کفش	موزه	خوکش
بابوچی	بابوچ	ادک	صوفن
نشکرده	دوال	جولاه	تار
بجوق	طاسم	چولها	اریش

بود	اھزار	وَقْرَه	رِسْمَان
ارنج	چریش	کوبی	ایب
کلوار	کلف	نابره	دولک
بومق	کلاوه	لول	ایک
دو کیر	بادریه	کوتلان	بوفوکر
کشان پاک	اسرشت	یرنوا بایی	طوقچی
مطوکر	سدر	عکس روی	کندرو
بکم	بصری	مطیاسر	کونلک
شکر ف	دنکرز	زرکر	زر و سیم
زنجفت	بوچی	التونچی	التون کومش
پشیز	کورکن	مرده شور	داهل
پول	قیرقازی	اولوبوبو	دوال
کوتی	دودل	شرین	تلخ
طوب	جیلک	دانتو	اچی

شیش	فی	انکبین	دوشب
اکش	شراب	بال	بکر
بست	مویر	خایک	کوداب
قاون	اوزم	قاباق	بریاچی
خوست	بوید	هرکاره	با تله
کوزلم	قرن	مارل	علوای قلانی
پانوز	طشت	دیک	دیکت
سوزمک	لکن	پوملک	سای ایلی
کاک	ملعق	کوزه	سبو
چنق	قاسق	بروق	وسق
زین	نمد	پاردم	برسند
ایر	چک	قوسفون	کوملدرک
بوید	فزالک	رکاب	ککام
اکرم	ترکی	اوزنکی	یوکن

بزرگ
کوچک
بزرگ
کوچک
بزرگ
کوچک

افزار
بولار
بشمار
تازيانه
جامه
دودن

نوف
بنگي
کمين
اسکي
پراين
شوار
کوملک
پناطون

بوقاي
پاي
کريبان
پنک
استين
دامن
پنک
انک

دستار
دولند
درنيک
پماليق
کوت
نجب
نگل
نگندو

ارکله
دوک
کلاه
بورک
افسر
تاب
درکوش
شب کلاه

انگشزي
پوزک
لکين
پوزک فاني
ابريجان
کوتاره
بلازک
کوپ

مرواريد
الحو
پاي افرار
بجوي بوج
ششم
جارق
پاناوه
دولتي

در

اميب
انت

استر
فانر

استر
دوه

کاو
صفر

مادکاو
اينک

خسر
اشک

سد
دينق

برنگ
برنگ

رهور
بورع

ممار
بولار

کاميش
صو صفر

اهو
کيک

خوشکوش
طشان

کوکفند
قوس

بر
کچي

برغاد
روغلاق

کشنيز
نهار
تک

بره
قوزي

رم
سورپ

سرون
پونک

بشم
ارسلان

شبر
قورن

کرک
قورن

کفتار
سرسلان

روياه
دلک

خرس
ابو

پلنک
قيلان

پوز	خوك	كيتي	كك
پاركر	طوكز	مينون	ايت
راسو	دل	اشقور	كرب
پورنو	سار	پورسو	كدي
سوسمار	دول	خارشت	بزغ
كار	كلتان كل	كړي	فربو
كشف	خرچك	كفيلز	زلو
بف	بلا نچ	ايت بالي	سلوك
ماهي	نرمك	مار	كزدم
بالق	ارذ با	ملا	عقرب
موش	مشرطه كوروش	بند	خيزوه
سجان	طوكزان قوردي	كوريجان	
تشنه	پو	ديلك	سلخ
ادرك	كبوه	چالوق	بكر كه

منج	مرع	حصرع	آله
ارد	فوز	بلا بان	طوبخيل
بازه	بك	زغن	دال
طوغان	انچ	فوزنون	قربال
كلنك	زاع	كلانك	قجد
دور	فوزغن	اد فزغ	سفنان
كزنه	كبوتر	وتا	فاض
كچلن	كوكرچن	يان كوكرچن	او كيك
سرخاب	بو پتار	كوف	كاكينه
انقوت	بالق	او كو	چالاق
سمار	سلوا	كك	نرزو
بلد چين	يلو	كلنك	سكون
بنه	بوم	اسفرد	سرخار
چيل	بايقوش	ششم فوش	شام فوش
		باغز فز	

کنجنگ
سرچ
برسنگ
شیره
قشوق
برار
قاز

مرغ ابی
دوردر
سار
صخوف
ماکان
ناوف
پر
قنت

پر
دولو
تشی
بوش
جدا
ابرو
بهم
بید
تشی
بونه

سیر
توق
کرسند
تشد
تغکین
صوبیز
فینولو

مشتاق
مژده
بر
پاک
ج
۲۰

ح
و
ز
س
ح
س
ح
عاشق

ط
ک
ی
ل
م
م
ازل
ازل
ازل
ازل

ن
۵۰
س
۶۰
ع
۷۰
ف
۸۰

ص
۹۰
ق
۱۰۰
ر
۲۰۰
ش
۳۰۰

ش
۴۰۰
ش
۵۰۰
خ
۶۰۰
ن
۷۰۰

ص
۸۰۰
ظ
۹۰۰
ع
۱۰۰۰
این یکدیگر

قبارك الله احسن الحان لفین

بسم الله الرحمن الرحیم و بسم

الحمد لله العلی القوی الجبار والصلوة والسلام علی نبی

المختار و علی الایمات و صلوات الله علیهم

من الصالحین و الابرار اما بعد فبسم

سما بن مولانا محمد امین بعد الله تحت لواء

المرسلین و خاتم الانبیاء و اسلافین کسی

میخواهد که معانی الفاظ فارسی

این مجموع را نظر میکند و در باب داوود زیاده فایده

میکند زیرا بهمتت اولیا این کتاب را بریت

سختسم نصف او و بعضی را تصحیح کردم و شطری را

از پیش من بسبب استخراج کرده بودم این را با

و ترجیح کردم بایش علماء و مستفیدین در درج میشوند و هر

کسی که شایسته بدیر خودتر خود که میداند هیچ چیزی

که بخاند معلوم او باشد این را نظر میکند و خواند هرگز

مشکل بخاندان را مستغید العبدین نام کردم متوقعست

که ظروف قاری مؤلف این کتاب راز دعای جبریل و تناسخ

فراموش نکنند والله الوفاء والسمان والبد التوکل

والکمالان باب الالف اکامیدن اموتن
خبره در اولت رو کون

اکامیدن آموزیدن آموزانیدن
خبره در اولت رو کون

آوردن آمدن اشامیدن اشامانیدن
گنودن کلک رچک رچورک

آساکشیدن آسودن آراکیدن آراغانیدن
رسمک کلک کلک قرار و روغی قرار و روغی

افرویدن

افروختن
بالولت

اندیشیدن
مثل

انگاشتن
کمان ایدوب
صانع

آفریدن
یا رتق

اندودون اندوختن
سومق قرمق

اراییدن
بره مک

ازریدن
بره مک

افروزانیدن
مشر

افشردن
صفق

آزردن
الجنک

او بختن
اصق

اندوختن
قرمق

اراستن
مشر

آشتن
ششمک

دو زنی بر
نقطه من
دو زنی بر
نقطه من

اندیش کردن
فکرانک

ایستادن
دورمق

انگاشتن
قشر درمق

المدورانیدن
جفت سورمک
دو پخت مسی

الودن
سلک

افرویدن
ارترمق

اماسیدن
ششمک

بشلق

اغالییدن	افتزولیدن	اکاه شدن
فتدرو و بنگ	مثل	خبردار اولوق
باب الساء	بردن	پوسیدن
	پرمق	اولوق
	بلك و و كرمك	
پروردن	پریرفتن	بودن
بسلك	قبول فلق	اولوق
	قادر مق	
برزیدن	پاسیدن	بالیدن
اكن الك	پاس دولوق	بومك
	كسك	
پریدن	باشیدن	پرایدن
اوچوق	اولوق	اوچرمق
	توق	
باریدن	باختن	پوسیدن
باغوق	اوچوق و چوق	چورمك
	طشركمك	
پنداشتن	پسندیدن	برازیدن
صافوق	بلكمك	برشمق
	خسه اولوق	

طاش

بختن	بختن	بخشیدن
بشك	المك و عاجز	بخشلق
	اولوق	
برسیدن	بالودن	باشیدن
سورمق	سوزمك	طلمق
	سلك	
پرشدن	پاییدن	پنایدن
طلمق	توكمك	صفوق
	ابانق	
پرکردن	پوستن	بخبرشدن
طولدرومق	اولشوق	خبر سزا اولوق
	پوجانك	
پراوکردن	پوستن کردن	پروپیدن
بربرینه یان	كورك ايلك	دخدا و بونق
ویرمك		
ششدن	تمزودن	تمزیدن
صو سزا اولوق	اسم اولوق	مثل
	فورمق	
ترسانیدن	ترشدن	پرشیدن
فورقمق	اكشك	مد
	دوداغ	بارلوق

و یا غلا
ن
صغف
باور کردن
این

تسیدن توانستن تافتن تراویدن
دلفوق و ذوق و بزمک کوی ملک بولک
و بملق طرچیزمق

تولیدن تاختن تکیدن تندست شدن
ترش اصلق چاپق سکرنگ ساع اولوق

ترجم کردن تیز دیدن تیز دادن تیز شدن
رق ایملک تیز کورمک تیز ویرمک
داورچق و تیز

تسیدن تزدادن تندیدن تری کردن
ملکت ویرمک و بزمق بولک ایملک
الچسم و بزمق

جلیدن چسیدن چسیندن چفسیدن
قورق قورق قورق قورق
قورق قورق قورق قورق

چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن
چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن
چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن

چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن
چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن
چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن

چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن
چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن
چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن

چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن
چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن
چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن

چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن
چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن
چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن

چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن
چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن
چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن

چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن
چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن
چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن

چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن
چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن
چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن

چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن
چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن
چسیندن چسیندن چسیندن چسیندن

خرامانیدن خف کردن خف کردن با التال
سالمزموق بوغوق سنت افک

دانستن دریافتن دریابانیدن دیدن
بلک بوغوق رکلفوق کورمک

دویدن داشتن درغور گرفتن دم زدن
بوکرمک دوغوق قوبوق سولقلوق

دوستان داشتن دوشیدن دریدن دوختن
دوویت صاغوق یرغوق وکک

دادن درخشیدن دزدیدن درویدن
ویرمک ریدر امق روغلق بیچمک

دامیدن درنگ کردن دیو کردن دشنام دادن
صاورمق اکلفوق مثل افستن سولک

باب الزاء رفتن رفتن رفتن رفتن
ککک رفتن رفتن رفتن رفتن

سپورمک دیدن

رندیدن رستن رستن رستن
قازیموق لرزنده بتمک درکمک وکک

رسیدن رهیدن راندن سورمک رویدن
ریرشمک قورتموق درکمک دورمک

ریهیدن رنجیدن رنجانیدن باب الزاء
رولوبه بئراق اچمک اچمک

زدن زیستن زنویدن زادن
رورمق ویرمک رولوبق ووغوق

زاییدن زدودن زدانیدن زیر کردن
طوغزموق پاسبیدن امق مشله اشغایتمک

زغاریدن زغنگیدن زغزغیدن زغزغیدن
یرم جوتموق اچغزموق جوق بیگ مشد و آخر رکی اولوق

باب السین ساز کردن سپردن ساییدن
برخی ووزمق طابشورمق نندازمک

سبتدن سرشتن سزاوشتن سپاه شدن
الموق بوغرموق لایق اولوق قره اولوق

سپیدن سپید کردن سنجیدن ساختن
اغ اولوق اغ ایلک دارموق دوزمک

سردن سراپیدن ستودن سرفیدن
باش بوموق ایرلاموق اوکک او کسورمک

سفتن سفیدن باب الشن شاختن
دک دکک استدرمکات صو
یخذه وذا غرضه ای

شنا کردن شدن شنیدن شایستن
اکلک اوموق بوموق کرک اولوق لایق

شارپیدن شمردن شرمیدن شاز کردن
صوغله موق صایموق او تانوق ایته گیرمک

شیفتن باب الفاء طپیدن طلبیدن
ایومک طلا بوق دیورک اسلمک

ایومک طلا بوق دیورک اسلمک

طپیدن طرازیدن طرپیدن طرزیدن
قولوق تکمک دزد و زر النوقل چتموق دگک قفت عام

طپیدن طرشیدن طریپیدن طواریدن
عقله ایلک مشر بعضی ترپیده صورموق

باب الغین غولپیدن غنودن غاریدن
قارموق وقارموق او بوقی دکریمک قیقولموق

غلطیدن غلطاپیدن غوطه خوردن
یوالنوق یوالنرموق طالعیریمک

باب الفاء فرسودن فحجا کردن فرستادن
الشموق کرلشیک کوزمک فریقین

فرخیدن فرخیدن باب الهمزة کرشیدن
رفض ادرمن بینوق ایلک لاج اولوق

کواریدن کرفتن کزیدن کوالپیدن
سکریمک طونوق دشلمک فرغوق والکک

فریقین الله موق وادف

کزند کردن کزاندن گفتن گذشتن
ضرر ایلک مثل دیمک یکمک

کوفتن کسختن کشیدن کشاندن
دو ملک اوز ملک چکمک چکدرمک

کریختن کشتن کزیدن کرده اندن
قاپق دو ملک مثل دوندرمک

کوشیدن کداختن کاشتن کفچیدن
درشمک اریک اگمک صفق

ککین کردن کم کردن کاستن کجاشتن
بوسولمق اکسک ایتک ایتک اسکمک سولایلک

کسردن کزیدن کندن کزیدن بابم
دوشمک مردار قومق قوپرمق زورندمک

لیسیدن لیسدن لغزیدن
یالمق یالتمق سورشمک

لرزیدن لایه کردن باب المیم ما
دندرمک یلوارمق اومق

ماشتن ادن منش زدن منش کشیدن مزیدن
مثل کوکل دو ملک مثل دودانمک

مردن میراندن مراندن ماندن
اولمک اولدزمک مثل قالمق

ماشتن باب النون نوشتن بنشتن
بکرمک یازمق مثل

نمودن نشستن نوشتن نوشتن
کوسترمک اولورمق اچمک اچورمک

نکریستن نویستن نویستن نوردیدن
باقمق دکلوق وامیدلوق دزشتوق دطلوق درمک

نشاندن نوشتن نوشتن نوشتن
دکمک دودر یاریدن غنایه ناز کردن

کزند

کزند

باب اطباء هر اسیدن هر اسیدن هر اسیدن
قوسق قورقو قورقو

مشتن مشتین یواسیدن یواسیدن
صالی ویرمک صالی ویرمک جفت سورید

باب الواد وخواستن وردشت یغور وریدن
دورمق قالدرو قالدرو اولوق اسمک

وازدین باب الباء یادداشتن قالدرو یارستن
حالی کیه دیکه خاطره دوق ادبلک

بازیدن یاوه کردن جمع مصدر داشتها
استیک و کیمیک باوقلق و صلیانیک وال استیق و قوتونیک

شناختها نفی مصدر ندانستن شناختن
اکلمق بلمک اکلمق

جمع نفی مصدر ندانستن شناختها
بلمک مکلر اکلمک مکلر

نیاموستها مفروضه دانت شناخت
اوکرنگلر بلدی اکلدی

جمع غایب ماضی دانستن شناختن
بلدی اکلدی اوکرندیلر

مفروضه ماضی دانستی شناختی
بلک اکلک

اموختی جمع مخاطب ماضی دانست
اوکرندک بلدکوز

شناختید آموختید ماضی نفس تکلم مع الغیر
اکلدکوز اولرندکو

دانستم شناختم آموختم فصل در بیان
بلدک اکلک اوکرندک

مفروضه مستقبل بداند بشناسد بیاموزد
بید اکلک اوکرند

سید و رضی

کجواند بنویسد بفرایند بنیاید بیاید سرود
اوقه یازده بنوره کولتره کلر نگیده

یسرد بیارود بخود یاشمه بلیسید یاید بخشد یگوارد
 ایله کتوره ییه یای باله چینه داده نسکه

پیوید بشنود بکیرد بورد بکیرد بکیرد
یلد اشیده دوز اوپ اهر باق بکیرد
بیرو د بیلد

بیدیزد کمال بدوشد بلرزد بلغزد بگوید خاموش شد
قبول قد سوره صاعه دتره صیرل دیه اسم اوز

بکریزد برسد بیفتد بسندارد بنهد
 قورق دور آرد قور

بگرفت و فرو داد بر باید
بفرستد الدای
بشود یور

مسجد بخیه بقوہ بیاید بسوزد
دو فر اصله امرغه دکلد یاز

23

بفروزد برزند بگویند بخورد بکشود برزند بکشاید
بلوچ اوره دیب اول دیلبه دیرله بغلیه اچ

بخندد بگریه بفرستد بیاید بخفتد بپیشد
گوا اغلیه کوندره دایستوره پایشدره صفه

بماند بیاید بشناسد بشاید بتواند بر عهد بپیماید
فال کمر کادو تابنده دلجو بر بره کوبی به قدرت او

بدود پرد بدوزد بشکند بکشد بخاشد ببرد
بج که نک صندوقه اوزه قاشیه اوج

محمد یحسین بیاید برسد بشاید بتا فستاید
قلعه البه بول کره بوره دوقه آل ویره

خواهد بریزد بایستد بخرد کهنه بیازد بتازد
الیه توکم دوره اوتله نمید اویه سکرده

بدود برسد بنالذ بنرود درای بیرون آید
ید ابرش اکله به مثل الجروک طرک

بچند نگاه دارد چکه بپندارد بکرد بپنشد
دیز صاف بود و ظام کمال ایده طوز دور بکند

پردازد برشته رها کند بچوشت بکوشد
دوزه یوزره صالی ویر قایم دور

بگذارد بیامیزد بشکافد بسنگیز
ایره قرز یاره فزیره

بشرد سازد بچشد بسزد
سایه بایه بقیله روز

بغلطه بدید بدوزد بشرد فراموش کند بچیند
ولز او فوره نک اوته او فوده دیره

بنورد و بشاند بوزرد بوزد بگزیند بگذارد بزند
نوک دکر پشته اسم بچه او ده پوره

بدرد بداند برزد برزد بنوازد بکشد
بچه صوره او را سغال ایده او بده صفه طاز

بپندارد

بپندارد بیالاید بیالاید بیفشاند
قرز بولز سوزه ساج

بیاراید بخرامد جره شود براید
بزیه صانه قافه یریه

خفت کند بقراید بستند برنجند
بوغه ار فوره اره

بیامرزد بیوندد بیاید درنگ کند خفت کند
یار لغیه اولز کوب یعنی اکله سنت ایده

بکشد برآشد بشتابد بکوند بسوگد
دوشنبه روز ابوه ایده جوریه

بغند براید جدا کند یاد کند بپنداید بپناید
در دوزخه ایره بد ایده صوبه صفه

باور کند کسزدند بزند دشمن بقتل
ایمانه ایوبیه اوره سوک اسلوفیه

سببند بترانند آشفاف کند فروردد
نشیند بچند صوده اوزه طر

غوطه کند پیوندد بکیزد بزداید
مثل اولشدره سرچ پاکجاچ

نکدهد بستند آغاز کند بیافالد
مهرلت و بر چوره بشد ترغیب اید

بفرزد بر کند ترمی کند آگاه کند
مندر طولدره بوش اید خبردار اید

بجبر شود زیر کند برملو کند بوستین کند
خبر سزاوار اشم اید پان اید و قوم کرک اید

یکن کند حرو اضافت کرد در خرابی باشد
کرزله

اینست شش ت م شین آبر برای غایب چون

پدرش تا از برای حق طبع و بیدرت میسر از برای مکلفم
انگیزد باکی شنید باکی

چون بیدرم فصل اول سماء و سماوی و ارضی بیان میکند خدا
نم نیام

ایزد یزدان کرد کار دادار
م م م م

کرکر شبرز پروردگار سر باوند
م م م م

افغان اشن اشکبوس سروش
م م م م

آسمان فلک سپر جبرخ
کوک کوک م م

آفتاب مهر خورشید خور
کون کون م م

پور ماه م ماه تاب هفت اورك پروين
م اي م

ستاره ستاره كام و ان هفت است قرع طارد

زهره شمس مرجع مشرب زحل

و بروج ايشاد و انتر است حمل نور جوزا

سودان اسر سنده ميزان عقرب
در رسلان

قوس جدی دلو حوت بهشت ميسو
باب افلاق قوسه باله خنجر خنجر

دوزخ زرينك خنجر خنجر خنجر
م م م م

تندر تندر و رعد م م
کوک کورم بولت م طلو

يخب يخبان باران برف زار
بوز بوزق بفر قار

پرو بخ شمع م دم کج اسم
قراق بوز م قار ديس الم صافال

قوس قدح سربه سرما سرد خنك كرم كرم
عرب سيدر م صوق م دولت و سار و جمع

آتش آتش دان آتش ز آتش فروز
اود اوچو جفون دترق

آتش انگيز زبانه دود اخگر انگشت
مندر دود و دود و دود کوز کومر

خاکستر خنجر خنجر خنجر
کول کرد غبار سیده دم

بامداد	بامدادینه	روزینه	روز
صبح	صبحا	کونکی	کون
امروز	امروزینه	فردا	فردا
بوکون	بوکونکی	بارین	فریارنکی
پس فردا	دی	دکنه	دینه
دانی برکون	دون	دوتکی	م
		خراغی کون	دانی اوکی کون
سالی	امسال	احسالی	پارسا
ایلی	بوییل	بوییدی	بلدر
		بلدر	بلدرکی
پارسالی	سال آیند	ازان وقت	شب
م	کله کیل	اول و قدن	برو
شبه	امشب	دوشنبه	دوشنبه
بچه شنی	بوک	دون کچه	دوتکی
بریندوش	چش	عید	عید
مشله	یرام	عربسی	او تو بیرام

اصحی	روز روشن	روز ما میخ	ایک اولی
کوجا	ایچ کون	بولتو کون	
سرخ	روشن	روشنی	تاریکی
دری اوزیک	ایدین	ایدنلق	قراکولق
دایک اخی	جاست	جاستگاه	نخا زینتن
تاریک	توشلق	توشلق و قی	اویدل غازی
قراکوم			
نار دیکر	نخا زشم	نخا خفتن	نخا بامداد
اختام غازی	اختام غازی	باشو غازی	سبح غازی
این جهان	زین جای	کوه سنک	خشت
بودن	دودنا	طاغ	طاش
		کریج	
کلوخ	خان	امک	کچ
کسک	طیراق	ایلی	مطلو کریج
			بشمش بلق
سپاس	زیبف	کل	لاي
تريود	عربسی	بالجوف	م
			م

نوسم ربك ناره ملاط
م قوم خرمود و زامن ملك و باطن

جاله اب دريا كشتي
سپورده صو دكر كمي

كشتبان نك لوم خزار زرف
بيگي كمي و در سرك نك صوطوي مشد صوبى ا

زرفين بن بادبان نهم چشم
مشد زرينك ينگن كوفى نك بخار

سطل مطار دود دود الو د جوي
كبري و سنگ و قوه كون بردق دره باند ستانه ابرواق

جاه دلوه دول خانه بام رورن آستانه دد
قوي قوعنه مشد او ظام بام ابلشك

ستوتنه پردو تابستان بهار پايز تحت
ملاطه يني فرنگ ياي باز نور

تمت الكتاب بعون الله الملك الوهاب
في يوم الخميس

اربعين والف

عزق رحمتك دان كس باد
كه كائنات را با حمد كنه باد

عنه

۵۸۲۱۰
۲۱۰۰۰
۳۷۲۱۰

۱۲۰

بتون دنیا بنم اول غم کتنه نذر بو
از لرن خاکه غم تا بنا اولشی بر نذر بو

۱۰۴۳۱۰
۱۰۴۳۱۰
۱۰۴۳۱۰

۱۰۴۳۱۰
۱۰۴۳۱۰
۱۰۴۳۱۰

۱۰۴۳۱۰
۱۰۴۳۱۰
۱۰۴۳۱۰